

บทนำ

มีคำกล่าวว่าคุณค่าความรักก็เหมือนกับอาหาร วัตถุดิบพร้อมพริก ใสใจปรุงรส เคี้ยวน้ำซุปได้ที่ ลวกเส้นบะหมี่จนเหนียวนุ่ม ท่อเกี่ยวได้รูปสวยงาม หั่นเนื้อ หมูแดงได้ขนาดความหนาพอดีคำ ผสมปรุงแต่งจนเป็นบะหมี่หนึ่งชามที่หอมกรุ่น ยามใช้ช้อนตักชิมน้ำซุ่ย่อมได้รับรสหวานละมุนลิ้น ยามใช้ตะเกียบคีบเส้น บะหมี่ย่อมได้สัมผัสอ่อนนุ่มแตะริมฝีปาก ยั่วเย้าปลายลิ้น เกี่ยวแต่ละตัวชวนกลืน กิน หลอมละลายเป็นอาหารอันโอชะรส

บะหมี่เกี่ยวที่ถูกใจก็คืออาหารที่ถูกปากคุณ อาหารที่ถูกปากคุณก็คือ อาหารที่ใช้สำหรับคุณ อาหารที่ปรุงมาเพื่อคุณ

ความรักก็เช่นกัน

รักที่ต่างใส่ใจกันและกัน โอบอุ้มประคับประคองกันและกัน ก้าวข้ามผ่าน เรื่องราวมากมาย โอบกอดทั้งทุกข์และสุข ไม่ต้องดิ้นรนชวนขวายแย่งชิง ความรัก ที่วางอยู่ตรงหน้าคุณ ลอยเข้ามาในอ้อมกอดของคุณ ความรักที่ไม่ทำให้คุณต้อง เจ็บปวดหลังน้ำตา นั่นก็คือรักของคุณ

ผู้คนผ่านไปมาใช้ชีวิตที่ซับซ้อน แต่ความรักก็เฉกเช่นบะหมี่เกี่ยวชามนี้ หากถูกใจต้องลิ้ม นั่นก็คือของที่เป็นของคุณ

ตอนที่ 1

เศรษฐกิจหน้าด่าน กับร้านหมี่เกี้ยวข้างทาง

มีคำกล่าวที่ว่าชีวิตคนชั่วได้ถึงเจ็ดทีและดีได้ถึงเจ็ดหน ล้มแล้วลุกใหม่
ประหนึ่งแมวเก้าชีวิต เพียงแต่ว่าสำหรับ วิชาญ วีรภิตดี เขากลับมีความเห็นตรง
กันข้าม คนเราพอพลาดไปแล้วครั้งหนึ่งหากไม่ระวังตัว เจ็บแล้วไม่จำคงไม่มีวันได้
ใจหัวขึ้นมามากอีกเลย ความผิดพลาดนะ ครั้งเดียวก็เกินพอแล้ว!

เหลือบมองย้อนหน้าข้างบน เขาเข้าจริงทั้งหมดนั่นมันก็แค่การถกกันเรื่อง
ปรัชญาการดำเนินชีวิตไร้สาระ แต่คำพูดของปู่ใหญ่ยังคงดั่งอยู่ในหัวของวิชาญ
ตลอดเวลา

ตั้งแต่ท่านปู่สิ้นลมจนถึงตอนที่พินัยกรรมเปิดออก เขาย่อมเห็นชัดเจนถึง
สีหน้าเห็นกระหายหมายสมบัติของทายาทผีปอบพวกนั้น พวกลูกเศรษฐีมีอันจะ
กินชั่วชีวิตที่ไม่เคยผิดพลาด ก้าวตามรอยเท้าพ่อแม่อาศัยร่มเงาไม้ใหญ่มาชั่วชีวิต
แน่นอนแม้แต่วิชาญมารเหลือบปลิงก็ลอกเลียนกันมาได้อย่างน่าเดียดฉุนท์ วิชาญ
มองเหยียดอย่างขยะแขยงเกินทน

ทว่าในตอนนี้นายความอ่านข้อความในพินัยกรรมจบ กลับเป็นเขาที่
กลืนหัวเราะไม่อยู่ เสมือนหนึ่งได้กระที่บเจ้าคนพวกนั้นให้จรรยาดีด้วยตนเอง!
ความสิ้นหวังของคนอื่นนี่มันช่างมีรสหวานหอมเกินห้ามใจ!

เรื่องมีอยู่ว่าปู่ใหญ่ของเขา มหาเศรษฐีหลายหมื่นล้านผู้ไม่เคยมีใครรู้ว่า
เขามีทายาทตั้งแต่เมื่อไหร่ ผีเปรตพวกนั้นเลยหมายสมบัติกันตาเป็นประกาย แต่

พอเปิดพินัยกรรม เจ้ามรดกต้นยกสมบัติให้หลานชายเพียงคนเดียวของตนเอง หลานชายงั้นหรือ? เป็นใครก็ต้องสบถคำปู้ใหญ่ว่าเล่นซี้โกง ลูกสะใภ้กับหลาน ในห้องไม่ใช่ว่าหายสาบสูญไปตั้งแต่ยี่สิบปีก่อนแล้วหรอ! ลูกชายปู้ก็ได้ข่าวว่า ตายไปเรียบร้อยแล้วด้วย ตาแก่นั้นจะไปมีทายาทที่ไหนอีก!

“ใครจะรู้ว่าคุณปู้แอบให้คนสืบมาแล้วว่าหลานชายอาจยังมีชีวิตอยู่” วิชาญพลิกดูแฟ้มเอกสารในมือขณะที่กำลังนั่งอยู่ในรถ ก่อนตายปู้ใหญ่ของเขา ให้คนไปสืบหาเบาะแสหลังการตายของลูกชาย และการหายตัวไปของลูกสะใภ้ เรื่องนี้เหมือนยังเป็นความลับดำมืด แต่ที่แน่ ๆ สืบไปสืบดันมาพบเด็กคนหนึ่งที่น่าสนใจมากแทน เด็กคนนี้มีหน้าตาละม้ายคล้ายลูกชายของปู้ในวัยเยาว์ยิ่ง “ซาวินท์ ชาญชัยนันท์ นี่คือน้องที่ปู้สงสัยว่าอาจเป็นหลานของตัวเอง หากภายในหนึ่งปีพิสูจน์ไม่ได้ว่าเด็กนี้เป็นทายาทของปู้ มรดกทั้งหมดถึงจะถูกจัดแบ่งตามข้อกำหนดในพินัยกรรมที่ยังเป็นความลับอยู่ในตอนนี้ ช่างเป็นตาแก่เจ้าเล่ห์ที่บาทเดียวก็ไม่ปล่อยให้กระเด็นเลยสินะ”

วิชาญรู้สึกสะใจลึก ๆ ในการตัดสินใจนี้ แม้เขาเป็นญาติคนสะส่ายกับคุณปู้ใหญ่ แต่ก็นับถือรักใคร่กันมาจนสนิทสนมยิ่งกว่าพวกญาติสายเดียวกันเสียอีก แน่แน่นอนว่าหลายคนมองเขาเป็นศัตรู พวกนั้นเคยด่าลับหลังว่าเขาเข้าหาปู้เพื่อหวังมรดก ตอนนี้พอเห็นพินัยกรรมเปิดมาแล้วว่าเขาไม่ได้แม้แต่แดงเดียว ย่อมมาเยาะเย้ย แต่จะเย้ยไปก็เท่านั้นแหละ สวะหมาขี้แพ้เห่าหอนไปก็รังแต่จะยิ่งตอกย้ำความน่าอับของตัวเอง

ขณะที่วิชาญกำลังคิดอะไรเพลิน ๆ รถเมอร์เซเดสเบนซ์เอสคลาสของเขาก็ขับมาจอดที่หน้าตึกคณะนิติศาสตร์ของมหาวิทยาลัยเอกชนชื่อดังแห่งหนึ่ง คนขับลงมาเปิดประตูรถให้เขา วิชาญจัดเสื้อผ้าของตนเองอย่างดี ก่อนจะก้าวลงรถไปพร้อมกับความเชื่อมั่นในตัวเองเกินร้อยเหมือนเช่นปกติ

แท้ที่จริง วิชาญ วีรวิทย์ดี คือประธานบริษัทส่งออกชั้นนำติดท็อปเทนของประเทศ หนุ่มนักธุรกิจที่ได้รับการจับตามองมากที่สุดในเวลานี้ ผู้คนกล่าว

กันว่าเขาขายหมู่มัจฉาหลายหมื่นหลายแสนไปกว่าเขานั้นไม่มีอีกแล้ว หากจะให้เปรียบเทียบในสายตาคนทั่วไป เขาก็คือเทพบุตรเดินดินที่มีตัวตนอยู่บนพื้นพิภพนั้นแหละ น่าเสียดายที่จวบนี้สาวน้อยสาวใหญ่แม้กระทั่งหมู่มัจฉาใหญ่ก็ไม่มีใครสามารถทำให้สายตาของเขาสั้นไหวปรายตามองได้เลยสักคน นี่ก็คือพ่อเทวดาเดินดินที่มีรสนิยมนสูงเทียมฟ้า

เหล่าเด็กสาวเด็กหนุ่มในมหาวิทยาลัยยามนี้ต่างมองมายังชายหนุ่มคนดังที่รูปหล่อยิ่งกว่านายแบบโฆษณาหรือไอดอลวัยรุ่นเป็นตาเดียว ท่านประธานวิชาญผู้มีชื่อเสียง ใบหน้าหล่อเหลาคมคายแฝงความเย็นชา ดวงหน้าดูแต่งามได้รูป เป็นชายหนุ่มในอุดมคติของคนทุกเพศทุกวัย ดึงดงามราวรูปปั้นที่ศิลปินบรรจงสรรค์สร้าง คนแบบนี้มาทำอะไรนี่กัน

“ท่านประธานวิชาญ!” อาจารย์คนบดรีบปรือออกมาต้อนรับ ความจริงวิชาญนัดเขาไว้แล้ว แม้การมาตามหาเด็กสักคนอาจไม่ใช่เรื่องใหญ่โต แต่ตอนนั้นเรื่องพินัยกรรมโดนพวกทนายทโพนทะนากันไปเจ็ดย่านน้ำแล้ว หากยังไม่ทำอะไรเพื่อตอบหัวพวกนั้นเรื่องตัวสักทียอมไม่ใช่ตัวเขาแน่ นี่ก็คือวิธีหนึ่งในการสร้างข่าวลือ อย่างน้อยก็ควรมีข่าวออกไปบ้างว่าเขาเจอตัวทนายของคุณปู่ใหญ่แล้ว ส่วนทนายคนที่ว่านั้นจะโชคดีได้รับมรดกก้อนใหญ่ เดือดร้อนสักนิดก็คงต้องขอให้ทนแล้วละ

“พามผมไปเห็นเขาหน่อย” ข้อความตรงไปตรงมาย่อมหมายถึงขอให้ช่วยพาไปหานายชาวินท์คนนั้นที่

“เอ่อ...” ท่านคนบดรีบมีสีหน้าเล็กน้อย

“ผมบอกให้คุณนัดเขาไว้แล้วนี่ วันนี้ในตารางเรียนที่คุณส่งมาเขาก็มีเรียน ทำไม จู๊ ๆ ก็ขอพบไม่ได้รีใจ” ดวงตาคูมปราดมองฝ่ายตรงข้ามเยียบเย็นชวนเสียวสันหลัง แต่ฝ่ายท่านคนบดกลับมีสีหน้ากลืนไม่เข้าคายไม่ออก คนที่ท่านประธานอยากพบเป็นเด็กหนุ่มปีสามของคณะคนหนึ่ง ตอนที่ได้อินก็คิดว่าแค่เด็กคนหนึ่งเท่านั้น เขาก็ไม่ได้คิดอะไรมากหรอก หากผู้ถือหุ่นรายใหญ่ของ

มหาวิทยาลัยอยากพบก็ให้พบไป แต่พอได้ยินชื่อเท่านั้นแหละท่านคณบดีก็แทบ
ล้มทั้งยืน

ท่านประธานอยากพบกับนายชาวินท์!

“คือวันนี้...เขาหยุดเรียนครับ” สุดท้ายคณบดีก็เปิดไฟตาย หยุดเรียน
ใช่! แค่หยุดเรียน! เด็กคนหนึ่งหยุดเรียนเป็นเหตุผลที่รับฟังได้ หากแต่ปฏิกิริยา
แสนกระตือกระตากของเขาย่อมไม่มีวันคลาดไปจากสายตากคนเข้มงวดอย่าง
วิชาญ ก็ถ้าแค่หยุดเรียนปกติ จะต้องตื่นตกใจขนาดนี้รึ นี่เหมือนมีเรื่องที่ปิดกัน
ไว้มากกว่า

“บ้านเขาอยู่ไหนละ ผมจะไปพบเอง”

“เอ!” พอคนระดับประธานวิชาญบอกจะไปพบเด็กธรรมดา ๆ คนหนึ่งถึง
บ้าน เรื่องนี้กลับยิ่งทำให้น้ำตาระหนัก ดูท่าว่าสาเหตุเบื้องหลังย่อมไม่ใช่ธรรมดา
แล้ว ออคิดไม่ได้ว่าเจ้าเด็กเหลือขอนั้นไปสร้างปัญหาส่วนตัวกับท่านประธานไว้
รีเปล่า

“ทำไม่เหรอก ผมสนใจอยากพบเด็กที่ผมให้ทุนผ่านกองทุนของมหาวิทยาลัย
ไม่ได้เลยรึไง”

“เออ...แต่ว่า...”

หลังจากคาดคั้นอยู่นาน สุดท้ายวิชาญก็ใช้การบังคับแกมขู่เชิญเล่น
ไม้แข็งจัดของหนักจนคนคณบดียอมคายที่อยู่ของเด็กหนุ่ม ส่วนข่าวในคณะเขา
จัดการให้คนของเขาไปสืบมาอย่างรวดเร็ว นึกไม่ถึงว่าเจ้าเด็กเปรตนี้มีชื่อเสียง
พอตัว ถ้าใครก็รู้จัก แกมไม่ใช่แค่รู้จัก แต่มาพร้อมข่าวลือชวนน่าอัปายกอง
เป็นภูเขาเลากา

เพียงแต่ข่าวพวกนี้มันอะไรกัน นายชาวินท์ หมอนั้นไม่มีเพื่อนสนิทที่
มหาวิทยาลัยสักคน แม้มาเรียนบ้างขาดเรียนบ้าง แต่จากผลการเรียนก็จัดว่า
เป็นว่าที่นักศึกษาเกียรตินิยมอันดับหนึ่งเหรียญทอง สมกับที่เป็นนักเรียนทุน แต่
พฤติกรรมส่วนตัวกลับน่าสงสัยมาก บางวันมาเรียนแต่กลับเร็วมาก บางวันก็มา

สายตาดำมืดเข้าเฉพาะคลาสบ่าย บางวันก็มีผู้ชายมารีบมาส่งไม่ซ้ำหน้า แถม ทั้งที่สื่อกันว่าไม่มีพ่อแม่แต่ต้นมีเงินใช้ ร่ำลือกันหนาหูว่าอาจมีผู้อุปการะช่วย ดูแล ชื่อเสียงเหม็นไฉ่คนลือกันขนาดนี้ แต่เจ้าตัวกลับยังลอยหน้าลอยตาต่อไป

พอได้ข้อมูลวิชาญกลับนิ้วหน้า เจ้าเด็กนี่สมควรให้คนบตีปวดหัวจริง ๆ แต่กระนั้นสำหรับเขาก็ยังคงไม่นึกสนใจมากนัก เขาไม่มีทางเลือกอื่น เขาจำ ต้องไปพบเจ้าเด็กตัวปัญหาให้ได้เสียก่อน ส่วนมรดกจะเป็นของเจ้าเด็กนี่ หรือไม่ วิชาญกำลังคิดว่าอาจจะต้องขอให้คุณสมบัติหลาย ๆ อย่างของเจ้าเด็ก นี้ก่อน

แต่หากเรื่องมากพบตัวยากเย็นนักก็จับยัดใส่กระสอบหอบกลับบ้านเสีย ให้รู้แล้วรู้รอดไป แค่นี้คนเดียวมันจะยุ่งยากอะไรนักหนา

ตามเอกสารแล้ว ชาวินท์อาศัยอยู่ที่หมู่บ้านจัดสรรแห่งหนึ่ง จัดว่าเป็น ระดับคนชนชั้นกลางไม่ยากจนจนเกินไปหรือหรูหราฐานะดี แต่ครั้งพอไปถึงที่ ตั้งบ้านกลับทำให้เขายิ่งหงุดหงิด นี่เป็นห้องแถวร้าง ๆ ห้องหนึ่ง ไม่มีคนอาศัยมานานปีแล้ว ดูท่าว่าเจ้าเด็กนี่เจตนาให้ที่อยู่ปลอมกับทางมหาวิทยาลัย

“ตามสืบหาห้วนอนปลายเท้าเด็กนี่มา” วิชาญนึกโกรธขึ้นมาบ้าง ตัวเขา รับประทานว่าจะช่วยตามหาหลานชายมารับมรดก ตอนแรกพอได้ข่าวคราวที่ปู ทิ้งไว้ให้ เขาคิดว่าคงไม่มีเรื่องราวอะไรซับซ้อน แต่ครั้งลงมือทำจริงแผนการหา ตัวทายาทวันแรกกลับล้มเหลวไม่เป็นท่า

“เด็กนี้มีปัญหาแน่นอน” ไม่ใช่มีปัญหาแบบปกติ แต่มีปัญหาบางอย่าง ถึงแก่นเลยล่ะ!

ผ่านไปหนึ่งสัปดาห์ หลังจากการประชุมอันเหน็ดเหนื่อยกับการอ่าน ข่าวสารตามล่าตัวเด็กหนุ่มมาลักพัก วิชาญก็ชักเหนื่อยใจ แต่เขายังคงสั่งให้ คนขับรถวนไปหน้าหมู่บ้านจัดสรรนั้น อย่างน้อยก็เป็นเบาะแสที่ใกล้ชิดกับตัว คนที่สุดแล้ว ทว่าในช่วงหัวค่ำวันนี้ฝนตก รถติดหนัก การจราจรเป็นอัมพาต ต่อ

ให้เป็นโคตรมหาเศรษฐีแต่การจราจรในกรุงเทพฯ นั้นคนทุกคนล้วนเท่าเทียมกัน เออวัง มาเป็นเพื่อนร่วมถนนด้วยกันทุกคนชั้น ทุกชาติ ทุกภาษา นี่ละหนาคือความยุติธรรม!

วิชาญกึ่งหลับกึ่งตื่น รู้ตัวอีกทีคนขับรถก็ขับผ่านหมู่บ้านที่ชาวินท์ให้ที่อยู่ปลอมไว้แล้ว เพียงแต่ตอนนี้เป็นเวลาหัวค่ำ พวกแผงลอยจึงเริ่มมาตั้งร้าน รวมถึงร้านขายบะหมี่ ชื่ออะไรนะ องค์ชายสิบสี่หมีเกี่ยว? นี่มันชื่อร้านบ้ออะไร ไร้รสนิยมนัก วิชาญคิดว่าคนขายจะต้องเป็นอาแปะแก่ ๆ ติดหนังจีนกำลังภายในแน่ เขาเกือบจะให้ขับผ่านไปแล้ว ถ้าไม่บังเอิญว่าได้เห็นหน้าเจ้าคนขายบะหมี่นั่น!

“ชาวินท์!” รูปหน้าแบบนี้คล้ายกับที่เห็นในประวัติ้นักศึกษา เจ้าเด็กเปรตที่ตามตัวเท่าไรก็ไม่เจอทำไมมาขายบะหมี่เกี่ยวอูนี่!

วินาที่นั้นวิชาญไม่สนอะไรอีกแล้ว ความโกรธขึ้นหน้านั้นมีอยู่ แต่ความไม่ยอมให้เจ้าเด็กบ้านี่หายไปยอมมีมากกว่า ฝนเริ่มซาแล้ว ชายหนุ่มเปิดประตูออกไปอย่างไม่ฟังเสียงร้องห้ามของคนขับและบอดี้การ์ด ยืนเผชิญหน้ากับเจ้าหนุ่มหน้ารถเข็น องค์ชายสิบสี่หมีเกี่ยว!

ชาวินท์แน่ ๆ เจ้าเด็กเปรตชื่อเสียงฉาวโฉ่นั้น ตอนนี้นำกำลังลูกเสี้ยนบะหมี่มือเป็นระวิง ไม่แม้แต่จะเงยหน้ามองมาที่เขาสักนิด!

“พี่ชายสั่งอะไร” เสียงเนิบ ๆ นั้นถาม

“เออะ!” สั่งบ้ออะไร นี่จะหาเรื่องกันใช่ไหม!

“อย่ามาเกะกะหน้าร้านคนอื่นสิ เอาจ้เมนูเด็ด เดี่ยวผมแนะนำให้ บะหมี่เกี๊ยวน้ำพิเศษกับโถเลี้ยงละกัน! ไปนั่งนู่น เดี่ยวไปเสิร์ฟ” เจ้าหนุ่มเงยหน้ามา แลยะยิ้มเล็กน้อย หางตาตก ๆ นั่นชะเง้อชะแง้แกมสั่งให้ท่านนักธุรกิจหลายหมื่นล้านไปนั่งที่โต๊ะโกโรโกโสหลังตั้งน้ำแข็ง

“ฉัน!” ไม่ใช่สิ ไม่ได้จะมากินข้าวสักหน่อย!

“ตามคิว ห้ามแซง!”

“ฮะ!” ไ้เด็กบ้านี่!

รู้ตัวอีกทีวิชาญก็นั่งตมโถเลี้ยงที่โต๊ะแล้ว ในขณะที่ไม่กินที่ต่อมาเด็ก เสิร์ฟรูปร่างผอมเหมือนเด็กชี้ยาก็เอาบะหมี่เกี่ยวมาให้จริง ๆ ด้วยความที่ไม่รู้จะทำยังไงกับบะหมี่เกี่ยวตรงหน้าแถมคนขับรถเขายังโดนตำรวจโวยวายว่าห้ามจอดรถข้างทางจนต้องไปวนรถอ้อมใหญ่ท่ามกลางการจรรยาที่บัดซบนี่ไปแล้ว ส่วนบอดี้การ์ดก็ไปแอบเนียนอยู่หน้าร้านขายของห้องแถวถัดไป ดังนั้นสิ่งที่เขาทำได้ตอนนี้คงมีเพียง กินซะ!

ว่าแต่จะท้องเสียไหมนี่

คนเคยกินแต่ของระดับมิชลินสตาร์ครั้งต้องมากัดฟันเคี้ยวบะหมี่ข้างทาง เอาเกี่ยวลั่ว ๆ เข้าปาก แถมต้องชดน้ำซุปรตามอีก นี่มันรกบนดินของคนข้างเล็อกซัด ๆ ทว่า...

“อร่อยแะะ” วิชาญมองขามบะหมี่เกี่ยวตรงหน้าอย่างตื่นตะลึง เส้นบะหมี่เหนียวนุ่ม เกี่ยวเนื้อหมูล่วน ๆ ไม่มีมันหมู เนื้อสัมผัสละมุนลิ้น น้ำซุปรสเข้มข้นชวนให้ชดละเลียดเข้าปากคำแล้วคำเล่า เอาเข้าจริงแม้แต่โถเลี้ยงนี้ก็ไม่วานเลียนจนเกินไปด้วย ไม่นึกว่าร้านข้างทางก็มีมาตรฐานใช้ได้ ไม่ใช่ นี่เกินกว่าคำว่าใช้ได้ มันยอดเยี่ยม! ยอดเยี่ยมเลยละ! เสาะหามาทั่วหั่ว บะหมี่รถเข็นเจ้านี้กลับทำให้เขารู้สึกสะท้านหัวใจจิตหัวใจเป็นที่สุด นี่ก็อยากเห็นคนทำขึ้นมาซัด ๆ ในทันที

สุดท้ายวิชาญกินบะหมี่จนเกลี้ยงแต่พอกินหมดกลับได้สติ นี่เขาไม่ได้มากินบะหมี่นะ มาตามคนสิ! นี่ก็ไม่ถึงว่าในตอนที่กำลังจะลุกขึ้นไปหาเจ้าหนุ่มคนลวกบะหมี่อีกรอบ คราวนี้แก้วโถเลี้ยงอีกแก้วดันกระแทกลงบนโต๊ะ เหยหน้ามองก็เห็นเจ้าหนุ่มชาวจีนที่นั่งลงเผชิญหน้ากับเขา ส่วนตอนนี้คนลวกบะหมี่เหมือนจะเป็นคนอื่นแล้ว

“คุณสินะที่เี่ยวตามหาผมที่มหาวิทยาลัยกับที่บ้าน” ชาวจีนที่ไม่พูดพริ้วทำเพลงก็เข้าเรื่องทันที “นี่ก็แล้วที่ต้องย้อนกลับมา เอาล่ะมีอะไร ผมมีเวลาไม่มาก” คำพูดอดดีสุด ๆ นั่นทำเอาวิชาญนึกตึง ๆ ในใจ ตั้งแต่เกิดมามีใครที่ไหนกล้าพูดกับเขาแบบนี้กัน ทั้งที่สมองสั่งว่าควรญาติดีด้วย แต่ปากห่านำพา

“ที่บอกว่าไม่มีเวลานี้เพราะต้องทำมาหากินเยอะหรือไง แยกเยอะละสิ” วิชาญเจตนาช่วยฝูฝายตรงข้ามด้วยเรื่องเล่าลือที่มหาวิทยาลัย แต่นึกไม่ถึงว่าชาวินท์กลับพยักหน้า

“ใช่ นี่เพิ่งหัวตัวเอง กว่าจะปิดร้านก็เที่ยงคืนแน่นะ” ชาวินท์ตอบรับด้วยสปริตคนหาค้ำกินเช้า ดูเหมือนเขาจะหมายความถึงแครงเห็นขายบะหมี่จริง ๆ

“งั้นหลังเที่ยงคืนล่ะ นิดใครไว้รีเปลา ไม่ใช่ที่มหาวิทยาลัยลือกันให้แซ่ดในเรื่องอาชีพอื่นรี” ยังไม่ยอมหยุด ด้วยความหงุดหงิดถือตัว ปากจึงยังหาเรื่องต่อไม่มีเว้น “บ้านร้างแบบนั้นไม่ใช่ว่าเก็บไว้เป็นสถานที่รับแขกสวนตัวหรือไง” วิชาญมั่นใจว่าเจ้าเด็กนี้ต้องหน้าซีดแน่ ๆ เรื่องเล่าลือที่เขาได้ยินมาก็คือ เจ้าหนุ่มนี้มีอาชีพเสริมเป็นเด็กเสี่ย แกมไม่ใช่คนเดียวด้วย ร้อยทั้งร้อยถูกใครพูดแทงใจดำแบบนี้ย่อมต้องเหมือนถูกตบหน้าหัน เอาละไอ้หนู จงโกรธซะสิ!

นึกไม่ถึงว่าชาวินท์กลับจ้องเขากลับทาไม่กะพริบ หางตาดก ๆ กับดวงตาง่วงงุน เหมือนแมวตัวน้อยทำท่าทางราวกับกำลังยียวนกวนเล่นเสียมากกว่าที่จะโกรธ เด็กหนุ่มทำคางมองเขาตรง ๆ พลังเสยะี่ยมส่งให้

“งั้นพี่ชายจะให้เท่าไรล่ะ ตามหากันขนาดนี้ก็ต้องให้ราคาดีแน่ ๆ ไซ้มัย” ฮะ!

“เธอ! เจ้าเด็กโศโครก!” หน้าไม่อายเป็นที่สุด! จะขายตัวก็ควรจะสงบเสงี่ยมเจียมตัวกว่านี้สิ แต่นี่ดันมาพูดยียวนกวนประสาทกันต่อหน้า ช่างไม่สำเหนียกเงางหัวตัวเองเสียเลย! แต่ดูเหมือนเสียงของวิชาญจะดังเกินไป รู้ตัวอีกทีคนในร้านก็หันมามองเขาเป็นตาเดียว ส่วนที่ด้านหลังของเด็กหนุ่มก็มีเด็กอีกสองคนวิ่งมาประกบทันที เจ้าคนที่วิ่งมาประกบพวกนี้หน้าตาทำทางเหมือนชี้ยาไม่มีผิด!

“เฮีย! เล่นมันเลยมัย!” ใครคนหนึ่งพูด แต่ชาวินท์กลับหันไปขวมวดคิ้วไว้สัก่อนจะโบกไม้โบกมือไล่ให้สองคนนั้นกลับไป สุดท้ายรอจนבודี้การ์ดของวิชาญกลับมาเย็นเคียงข้างเจ้านาย ชาวินท์ก็เหมือนจะไม่ใส่ใจเขาแล้ว

แต่วิชาญยอมไม่ได้ เขาตามหาเด็กนี้เพราะคำสั่งเสียของปู่ใหญ่ ถึงเด็กนี้
จะเลวร้ายเสียคนขนาดไหนก็ควรต้องจับใส่ตะกร้าล้างน้ำเสียใหม่!

“ฉันมาเพราะมีธุระสำคัญ ช่วยตามฉันกลับไปด้วยกันหน่อย ไม่กินนัดเวลา
มา” ชายหนุ่มออกคำสั่งตามนิสัยจอมบงการ

“น่าเสียดาย ผมไม่มีธุระกับคุณ กลับไปซะ นั้นเจ็ดสิบห้าบาทจ่ายมาด้วย”
ชาวินที่ชี้ไปที่โต๊ะแล้วโบกมือโบกไม้ไล่ เขาเหนื่อยกับคนแบบนี้ที่สุด ไม่อยาก
เสวนาด้วยแล้ว ทุกวันนี้เชื่อว่าเขามีเวลาว่างมากนัก

ทว่านี่ไม่ถึงว่าทำที่โอหังของเขาจะกระตุกต่อมของวิชาญอย่างจัง ชาย
หนุ่มกระซอกแซกเด็กหนุ่มต่อหน้าต่อตาผู้คนที่ฟังก่อนจะพูดโพล่งใส่หน้าในทันที
“ฉันซื้อแล้วทั้งเธอทั้งร้านนี้! กลับไปกับฉัน!”

ซ่า!

สิ่งสุดท้ายที่วิชาญจำได้ก็คือโอเลี้ยงแก้วนั้นสาดใส่ชุดสูทหรูหราคาแพงของ
เขา เปียกปอนหัวจดเท้า

ดูเหมือนคนที่ต้องกลับไปล้างน้ำ น่าจะเป็นเขาเสียแล้ว

ตอนที่ 2

เด็กเหลือขอไร้ทางเยียวยา

เกิดมาจนอายุสามสิบกว่าปี นี่เป็นครั้งแรกที่วิชาญถูกโอดเลี้ยงساد ไม่สิ แม้แต่น้ำเปล่ายังไม่มีใครเคยทำหกลใส่เขาด้วยซ้ำ แต่เด็กนี่ก็ล้ำسادของพรรคนี้ใส่เขา!!!

“มากเกินไปแล้วนะ! ถือดีอะไรมาทำแบบนี้!” วิชาญตวาดใส่อย่างลื้มตัว แต่ฝ่ายเด็กหนุ่มกลับไม่แม้แต่หนีหน้าหรือเสียขวัญ ชาวอินทปราชัยสายตามองพลางแค่นยิ้ม ดวงตาดำขลับของเขาดูสุกสกาวงดงาม ท่าทางก็ดูขี้เล่นสบาย ๆ หากแต่ วาจากลับไม่เป็นเช่นนั้น

“สันดานเสียหรือไงพี่ชาย ยังอยากมีแฟนไว้เคี้ยวข้าวรีเปล่า!” เด็กหนุ่มตวาดขึ้นมาจากหน้าทำเอาวิชาญกับคุณบอดีการ์ตชนลุกไปชั่วคราวนะ ใจ้เด็กนี่ไม่ใช่เด็กธรรมดาแล้ว มีหน้าซ้ำบรรดาลูกน้องแก๊งลวกบะหมี่ยังต่างคนต่างคว่ำข้าวของซามบ้างล่ะ ตะเกียบบ้างล่ะ กระทั่งน้ำร้อนน! หากยังมีสติดีล่ะก็ สัตว์ชาติญาณย่อมร้องเตือนว่าจงเผ่นไปเสียให้ไกล!

ตั้งนั้นก่อนจะเกิดเรื่องราวใหญ่โตไปมากกว่านี้ บอดีการ์ตดีที่เห็นรถจักรวนมาถึงปากซอยแล้วก็กึ่งกระซอกกึ่งลากเจ้านายกลับในทันที ฝ่ายคนขับรถเห็นท่าไม่ดีก็รีบปรายตเข้ามาช่วยหิ้วเจ้านายกลับบ้านด้วยอีกแรง งานนี้หากไม่รีบอาจเป็นพวกเขาที่ถูกฝังอยู่แถว ๆ นี้แทน แถมจากบทสนทนาเมื่อครู่ ไม่น่าจะมีใครเข้าข้างเจ้านายของพวกเขาแน่ นี่มันตัวร้ายเต็มขั้นชัด ๆ !

ฝ่ายวิชาญมองตาเขียวใส่ชาวินท์จนวินาทีสุดท้าย ก็แค่โผล่เงยรวด ยังไม่เจ็บใจเท่าไรหน้าเจ้าเด็กนั่นที่ส่งสายตาดูถูกดูแคลนมาให้ บัดโธ่เอ๊ย! เป็นแค่เด็กชายแท้ ๆ แต่บังอาจมาอวดดั่งนั้นแหละ! สาบานเลยว่าพอจะซื้อมานอนกกจนลูกไม่ขึ้น!

บ่นด้วยความแค้นก็ส่วนหนึ่ง แต่สิ่งที่รับปากไว้ก็ยังจำเป็นต้องทำ วันรุ่งขึ้นวิชาญวางแผนใหม่ไปดักพบเจ้าหนุ่มชาวินท์ที่มหาวิทยาลัยอีก เพียงแต่คราวนี้เขาไม่ได้ไปอย่างเป็นทางการอีกแล้ว แต่ให้คนแอบส่งข่าว หากเห็นเจ้าหนุ่มนั่นให้รีบบอกที่อยู่ ไม่นานก็มีคนส่งข่าวมาว่าเห็นเจ้าเด็กเปรตนั่นที่หน้ามหาวิทยาลัย กำลังลงจากรถของใครบางคนที่ขับมาส่ง วิชาญสั่งคนขับให้ขับรถวิ่งประชิดตัวอย่างรวดเร็ว แลเห็นเด็กนั้นโบกมือโบกมือกับใครในรถ บางทีน่าจะเป็นเสียสักคน จากนั้นเจ้าหนุ่มหัวกระเป่าสะพายเดินมาตามทางเท้า

วินาทีนั้นเองที่วิชาญส่งสัญญาณให้บอดีการ์ด ในจังหวะเสี้ยววินาที ประตูรถเปิดออก บอดีการ์ดใช้ทักษะที่เชี่ยวชาญกระซอกตัวเด็กหนุ่มลากขึ้นรถในทันที!

รู้ตัวอีกทีชาวินท์ก็ถูกลากขึ้นรถคนแปลกหน้า เขาอยู่ในสภาพนอนหงาย ศีรษะนอนหนุนตักใครบางคนที่พอเห็นหน้าขึ้นมองก็ต้องขมวดคิ้วอย่างรำคาญ ไฉ่หมอนี่อีกแล้ว!

“อะไรกันแค่นี้ถูกปฏิเสธ จะดักจับกันเลยทีเดียว” ชาวินท์ถามอย่างไม่มีเกรงกลัว ตอนนี้ศีรษะของเขานอนหนุนตักเจ้าคนชั่วที่คิดเอาเงินพาดซื้อเขา ส่วนตัวพาดบนเบาะ ปลายเท้าอยู่บนตัวของคนที่คาดว่าน่าจะเป็นบอดีการ์ด “สมัยนี้ตำรวจไปทำอะไรกันหมด ลักพาตัวคนง่ายขนาดนี้เลยหรือไง” ยังไม่วายประชดเห็นแบบต่อ

“ฉันบอกแล้วว่ามีธุระ ถ้าพูดดี ๆ ไม่รู้เรื่อง ก็ต้องทำแบบนี้แหละ” วิชาญตอบอย่างเย็นชาพาลงปรายสายตาดูเจ้าหนุ่มที่มีสีหน้าไม่รู้ร้อนรู้หนาว “ถ้าตำรวจมา ฉันก็จะบอกว่านี่เป็นเรื่องฉ้อโกง แบบนี้ดีมั๊ย”

“ต้าซ่าชะมัด”

“อยากด่าก็เชิญ” ช่วยไม่ได้หากพูดกันดี ๆ แล้วไม่ฟัง ก็ต้องทำแบบนี้แหละ!

ส่วนที่ว่า จะชั่วช้าแค่ไหน จบเรื่องนี้แล้วค่อยว่ากัน!

ด้วยประการฉะนี้ รถของวิชาญจึงขับมาจอดยังหน้าโรงแรมหรูแห่งหนึ่ง วิชาญจ่ายเงินก่อนโตเปิดปาก และสั่งให้บอดี้การ์ดคุมตัวชาวินท์เข้าไปไว้ในห้อง ส่วนตัวของเขาชั้นบนสุด ในที่สุดหลังจากผ่านมานั่งสัปดาห้เขาก็ได้เผชิญหน้ากับคนที่อยากเจอจริง ๆ เสียที

ชาวินท์เป็นเด็กหนุ่มประหลาด เป็นคนอื่นถูกจับมาแล้วมัดเข้าห้องกับผู้ชายที่ไม่ได้รู้จักมักจี่ด้วยแบบนี้ก็ต้องมีอาการตกอกตกใจกันบ้าง แต่เขาก็ยังนั่งลงบนเตียงเอามือเท้าคางปรายสายตามองอย่างหยิ่งเชิง แม้จะประหลาดใจ แต่วิชาญยังคงตีความไปว่าเป็นเพียงความเขี้ยวขานูของเด็กรายตัวเท่านั้น

“ว่าไง อยากคุยอะไร บอกก่อนนะว่าไอ้ที่ซื้อทั้งร้านทั้งตัวนะ ผมไม่ขายนะ” ว่าพลางหัวเราะเบา ๆ ที่จริงที่เล่น แต่ฝ่ายตรงข้ามกลับยิ่งมองเหยียด แล้วคิดว่าในใจว่าช่างเป็นเด็กกร้านโลกไม่น่ารักเอาเสียเลย เทียบกันแล้วเจ้าพวกดาราวัยรุ่นที่มาเสนอตัวให้เขายังดูมีชั้นเชิงกว่า

“ฉันก็ไม่คิดอยากซื้อเด็กสกปรกอย่างเธอหรอก สบายใจได้” ชายหนุ่มมองอย่างหงุดหงิด ดวงตาของเจ้าเด็กบ้านี่ช่างให้ความรู้สึกที่ชวนตะขิดตะขวงใจ สั้นดี เหมือนกับดวงตาของแมว เจ้าแมวน้อยที่เลี้ยงยังงี้ก็ไม่มีวันเชื่อ “แต่เธอต้องฟังเรื่องที่ผมจะพูดให้จบ ส่วนหลังจากนั้นจะตัดสินใจยังไงก็ลองคิดดูให้ดีละกัน”

“เป็นเรื่องที่ดีกับฉันนั่นหรือไง”

“ดีกว่ามากแน่ ๆ อย่างน้อยก็ไม่ต้องไปเร่ขายให้คนอื่นง่าย ๆ แล้วละ” คำพูดของวิชาญในความรู้สึกของเจ้าตัวนี้เป็นเพียงคำพูดเหน็บแนมธรรมดา แต่ในความรู้สึกของผู้ฟัง มันทำให้ชาวินท์รู้สึกอยากสาดน้ำลวกบะหมี่ใส่หน้า

ไอ้ผู้ชายชั่วร้ายนี่เสียจริง ตั้งแต่เมื่อคืนแล้ว คำก็ด่าสองคำก็ด่า ช่างเป็นพวกหลงตัวเองแถมชอบกดคนอื่นให้ต่ำอีกด้วย คนประเภทนี้ชาวินที่ได้แต่มองเหยียดกลับ
รกโลกซะมัด!

แต่เรื่องที่ต้องฟังยังงี้ก็ต้องตั้งใจฟัง ชาวินที่คิดเพียงว่ารีบ ๆ ฟังให้จบแล้วลาขาดจากคนประเภทนี้ดีที่สุด สุดทำวิชาญจึงเล่าเรื่องพินัยกรรมให้เด็กหนุ่มฟังคร่าว ๆ โดยละเรื่องที่ควรละเสีย เหลือเพียงว่าชาวินที่อาจเป็นทายาทของคุณปู่ใหญ่ของเขา ส่วนความขัดแย้งในตระกูลหรือการตายอย่างปริศนาของลูกชายปู่ล้วนตัดออกจนหมด ทว่าฝ่ายตรงข้ามพอฟังแล้วก็กลับมีสีหน้าเฉยชาอย่างยิ่ง ประหนึ่งไม่ได้รู้สึกอะไรกับการที่ตนเองกลายเป็นหนูตกถึงข้าวสารทายาทหลายหมื่นล้าน

“จบแล้วสินะ ปล่อยผมกลับไปได้รึยัง” นั่นคือคำตอบ

“พูดถึงขนาดนี้แล้วยังไม่เข้าใจรีง ตัวเธออาจจะเป็นทายาทตระกูลเศรษฐีเลยนะ” ตื่นเต้นหน่อยสิ! ตาลูกวาวอย่างคนโลภมาก กระหึ้นกระหือรืออยาก
ได้สมบัติหน่อยสิ!

อนิจจา จินตนาการของวิชาญคงไม่อาจเป็นจริง

“อืม... ให้นั่งสละมรดกไว้กับใครดีละ มีทายาทความมั่ง” คำพูดนั้นออกจะน่าตกใจไปสักหน่อย “ถ้าคุณต้องการสมบัติพวกนั้นผมยกให้คุณก็ได้นะ อ้อ ไม่ได้สิ เห็นว่ามีพินัยกรรมอีกฉบับนี่นะ” เด็กหนุ่มตอบ คำพูดเฉยชานั้นทำเอาวิชาญหงุดหงิดเป็นอย่างยิ่ง เขาหันไปจ้องหน้าเด็กที่ไม่น่าสบอารมณ์นี้ตรง ๆ ดวงตาชวนวังเวงหาหวานอนแถมได้ตาดาคัลลำนั่นดูน่าหมั่นไส้เพิ่มขึ้นเป็นทวีคูณ “ผมกลับได้รึยัง”

คำพูดสั้น ๆ นั้นทำเอาเส้นความอดทนของวิชาญขาดผึง ชายหนุ่มสาวเท้าเข้าใกล้แล้วกระซอกแซกของเด็กหนุ่มอย่างแรง นัยน์ตาก็ราวจ้องดวงตาเฉยชาราวกับปลาตายของเด็กหนุ่มอย่างหงุดหงิด ในสายตาของเขาชาวินที่ก็แค่เด็กหนุ่มไม่รักดีคนหนึ่ง แม้รู้แก่ใจว่าเด็กคนนี้จากประวัติเป็นเด็กกำพร้าปากกัด

ตีนถีบ ทั้งเรียนทั้งทำงานเลี้ยงตัวเอง มองในมุมมองนี้เขาก็เป็นเด็กเอาการเอางานคน
หนึ่ง แต่เรื่องข้าวลือที่เขาเป็นเด็กเสียเลี้ยงนี่ยังงักมองข้ามไม่ได้!

“ถ้าได้เป็นทายาทปู่ เธอก็จะหลุดพ้นจากความยากจน ไม่ต้องลำบาก
อีก เรื่องแค่นี้ใช้สมองคิดไม่เป็นหรือไง” ชายหนุ่มเตือนอย่างอดทนอดกลั้น

“ไม่มีอะไรง่ายขนาดนั้นหรอก คุณปิดบังอะไรอยู่หรือเปล่า ไม่มีใครบอกหรือ
ว่าถ้าจะโน้มน้าวคน ฟังใช้ความจริงใจด้วยส่วนหนึ่งนะ” แสยะยิ้มเฉยชาและ
จ้องฝ่ายตรงข้ามอย่างปรามาส แอบกวาดดูหัวจดเท้า ต้องยอมรับว่าผู้ชายคน
นี้หน้าตาดีอย่างยิ่ง ทว่าต่อให้หน้าตาดีแค่ไหนแต่นิสัยทรามเหยียดคนขนาด
นี้เขาขอผ่านตึกว่า “ปล่อยผมได้แล้ว คนมีงานมีการต้องทำนะ ไม่ได้จะว่างงาน
เป็นเศรษฐีบนหอคอยงาช้างแบบพวกคุณ!” เด็กหนุ่มพูดแล้วก็สะบัดแขนอย่าง
แรง ทว่าฝ่ายวิชาญกลับยิ่งโกรธจัด ท่าทีของชาวินท์เสมือนการรดน้ำมันเข้า
กองไฟแท้ ๆ

“งานการที่ว่านะ หมายถึงไปนอนกับคนอื่นกลางวันแสก ๆ หรือไง!”

“นี่คุณ!”

“ถ้าแค่นั้นฉันเองก็ให้ได้!” ไม่ว่าเปล่ากลับผลักเด็กหนุ่มล้มลงบนเตียง
ก่อนฉวยโอกาสขึ้นคร่อมร่าง ความโกรธทั้งหมดทั้งมวลสุ่มไฟในทีเดียวจนวิชาญ
หึกห้ามใจตนเองไม่อยู่ รู้แต่ว่ากับเด็กก้าวร้าวอดดีพรครั้งนี้ไม่จำเป็นต้องพูดจา
ดี ๆ ด้วยอีกแล้ว!

แต่ที่ไหนได้ชาวินท์ไม่มีวันปล่อยตัวเองเป็นหมูในอวย เด็กหนุ่มขึ้นเข้า
กระแทกใส่ช่องท้องของชายหนุ่มเฉียดจุดตายไปเล็กน้อยพลางกระโดดลงจาก
เตียง ส่วนวิชาญโกรธเลือดขึ้นหน้าหวังตะครุบอีกฝ่าย ทว่าตอนนั้นเองที่

โครก...

เอ๊ะ?

สุดท้ายเหมือนต่างคนต่างได้ยินเสียงอะไรแปลก ๆ ครั้งวิชาญก้มมอง
กลับเห็นเด็กหนุ่มเจ้าปัญญาที่สีหน้าเจื่อนลงหลายส่วน

“นี่เธอ...”

“หุบปากน่า!” ชาวรินทร์กั๊ดพั่นกรอด พลังเอามือกุมท้อง ท่าทางดูคลັบลคล้ายคนที่กำลังปิดบังเรื่องน่าอาย เมื่อเป็นเช่นนี้วิชาญจึงได้แต่เสยยะยิ้มปราชมาส

“หิวข้าวล่ะสิ”

“!” คำพูดแทงใจดำนั้นช่างน่าอายสุด ๆ จนชาวรินทร์กั๊ดหน้างุด ก็ตั้งแต่หัวค่ำเมื่อคืนยันเช้าวันนี้เขายังไม่มีอะไรตักถึงท้องเลยสักนิด กะว่าจะมาหาอะไรกินที่มหาวิทยาลัยก็ดันถูกลากขึ้นรถอีก นี่มันช่วยซ้ำช่วยซ้อนเหลือเกิน หิวจนอารมณ์เสีย หิวจนหงุดหงิด หิวจนตาลายแล้วนะ!

ทว่าท่าที่ที่ซัดเขินเพราะหิวข้าวนั้นก็กลับเป็นผลดีไม่น้อย วิชาญเองก็พลันได้สติ ที่แท้เนี่ยเลยเวลาที่ยังมาพักใหญ่แล้ว อารมณ์หงุดหงิดพาลพาโลของทั้งเขากับเด็กนี่หรือว่า...เพราะต่างคนต่างหิวกันหรือ? ว่าแล้วก็ตัดสินใจลากชาวรินทร์กั๊ดไปที่ห้องอาหารข้างล่างทันที

หากอุปนิสัยของเด็กหนุ่มจัดว่าดิบนัก ท่าที่การกินยังจัดว่าเข้าขั้นแย ชาวรินทร์กั๊ดก็กินข้าวมูมมามาก แม้ไม่ถึงกับเลอะเทอะ แต่ถือว่าสกปรกสำหรับชนชั้นผู้ดี ยิ่งอาหารที่กินยิ่งเลือกแต่อาหารจำพวกเนื้อ ส่วนผักหรือผลไม้ไม่เคยเลยสักนิด

“กินไม่ครบห้าหมู่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ กินข้าว ๆ ก็ได้เดี๋ยวติดคอ” วิชาญวิจารณ์

“กินแต่ผักไม่มีแรง ผมต้องทำงานนะ!” ชาวรินทร์กั๊ดตอบ เขากินแบบนี้มานานเีจะมาเปลี่ยนได้เพราะใครมาพูด “อ้อ ขายบะหมี่นะ ไม่ได้ขายตัว!” ย้ำให้ชัดเจนอีกครั้ง เพราะดูเหมือนผู้ชายไร้ยางอายุตรงหน้าจะไปได้ข้าวผัด ๆ มาจากที่อื่น แม้เขาไม่สนใจนัก แต่หากเลี้ยงได้ก็อยากเลี้ยง ไม่มีใครปลื้มนักหรอกที่มีคนตราหน้าว่าเป็นเด็กขายนะ!

คนทำงานกลางคืนเีจะว่าห็นหน้าเข้าช่องหรืออาบอบนวดกันหมดเสีย

หน่อย!

“เธอเปิดร้านเองรี” นึกไม่ถึงว่ากลับเป็นวิชาญที่ถามคำถามประนีประนอมมากขึ้น เขาเองก็นึกสงสัยมาตั้งแต่เมื่อคืน แต่เพราะโกรธและโอกาสไม่ค่อยอำนวยจึงเพิ่งได้ถาม อันที่จริงเด็กหนุ่มอายุเท่านี้แต่เปิดร้านขายบะหมี่รถเข็นเองก็จัดว่าเก่งมากแล้ว แถมจากที่เห็นเมื่อวานมีลูกมือเยอะเสียด้วย “เห็นบอกว่าคุณเล็กเพียงคืน แล้วได้นอนก็ไม่งงนะ” พอได้ยินคำถามที่ค่อนข้างรุนแรง ขาวินท์ก็เงยหน้ามองอย่างมีไม่ตริกว่าเดิม

“เปิดหกโมงเย็นถึงเที่ยงคืน กว่าจะเก็บร้านเคลียร์เงินก็เกือบตีสาม”

“ตีสาม!” พอได้ยินแล้วก็ตกใจเล็กน้อย ถ้าทำงานเลิกดึกขนาดนั้นก็สมควรที่จะไม่มีแรงไปเรียนช่วงเช้า มิน่าล่ะเขาถึงขาดเรียนวิชาเข้าบ่อย ๆ หรือว่าที่ทำหน้าว่าง ใต้ตาล้าขนาดนี้เพราะอดนอนจริง ๆ “เธอก็เลยเข้าเรียนแค่ตอนบ่าย”

“ไม่หรอก ตอนเช้าผมก็ต้องตื่นแล้ว ยังมีธุระอย่างอื่นอีก ไม่นอนกินบ้านกินเมืองหรอกน่า” ขาวินท์หัวเราะเบา ๆ พลังวางซ้อนลูบพุง ถือว่ามีอันนี้อร่อยไม่เลวเลย แต่ถ้าให้ดีขอเป็นข้าวสวยร้อน ๆ ย่อมดีกว่าสติกเคียน ๆ นี้ แต่นานครั้งได้กินทีก็ไม่เสียหาย

“ยังมีอีก? ธุระอะไร?” วิชาญยกคิ้วอย่างนึกงง ดูเหมือนจะมีความลับปิดบังอยู่อีกสินะ แต่หากเป็นอย่างนั้นก็หมายความว่า เจ้าเด็กนี่ดูจะมีดีกว่าที่คิด “วัน ๆ ทำอะไรบ้าง” สุดท้ายเขาก็ถามออกไป แต่นึกไม่ถึงว่าคำถามนี้จะทำให้เด็กหนุ่มเล็กคิ้ว ริมฝีปากสวยนั้นยกคิ้วมีเลศนัย

“นี่พี่ชาย เราสนิทกันจนสามารถพูดเรื่องส่วนตัวกันได้ขนาดนั้นเลยรี” ข้างเป็นคำถามง่าย ๆ ที่ทำเอาวิชาญยกคิ้ว เขานึกสนุกกับการคุยกับเด็กที่ขึ้นมาเล็กน้อย อย่างน้อยเรื่องราวที่คมกริบนี่ก็จัดว่าใช้ได้อยู่ ไม่ใช่แค่นั้น จะว่าไป ตั้งแต่คุยกันมา ถึงจะร้ายกาจแค่ไหน แต่เจ้าเด็กนี่ก็พูดจาสุภาพมาก ไม่มีหยาบแสบตัวตะเข้ยังยั่วเย้ยออกมาจากปากสักตัว มารยาทสังคมขั้นพื้นฐานก็จัดว่าผ่านอยู่

“หากเธอเป็นหลานของปู่ใหญ่ เราก็เป็นญาติกัน ทำไมฉันจะถามไม่ได้เล่า อีกอย่างบะหมี่ของเธอก็อร่อยดี วันนี้ฉันก็ว่าจะไปกินอีก” ประโยคนี้หากว่าเป็นคำพูดจิบสาวก็จัดว่าน่าประทับใจ แต่สำหรับชาวินท์เขากลับยังคงยกยืมดูเหมือนพี่ชายท่านนี้จะมีอะไรน่าสนใจกว่าที่คิด หรือนี่คือวิชาตีเนียนของผู้ดีกันนะ

“ฉันจะไปส่งผมที่บ้านหน่อยมั๊ย” แนนอน ถ้าเนียนมากก็ควรจะเนียนแถมไปด้วยกัน สร้างมิตรย่อมดีกว่าหาศัตรูเข้าบ้าน

“?”

“ว่าไงพี่ชาย พาผมมาที่ไหนก็ไม่รู้กลับบ้านไม่ถูกแล้ว ไปส่งหน่อยสิ แล้วจะเลี้ยงบะหมี่เกี๊ยวนะ” ชาวินท์ยกยืมยักคิ้วหลิวตา เขามีดวงเท้าค้างส่งสายตาอย่างออดอ้อน นี่ย่อมเป็นการส่งสัญญาณกลาย ๆ ว่าเขายอมถอยให้วิชาญแล้วก้าวหนึ่ง หากพี่ชายท่านนี้คิดว่าเขาเป็นทายาทเศรษฐีอะไรนั่น เขาก็จะเปิดโอกาสให้คิด เพียงแต่ว่าเขายอมไม่คิดว่าเป็นเรื่องจริง

ในชีวิตคนมีเรื่องที่เป็นไปได้และเป็นไปไม่ได้ เพียงแต่ชาวินท์ไม่เชื่อในความเป็นไปได้ที่เกิดจากเหตุบังเอิญแบบนั้น ส่วนวิชาญ เขาย่อมไม่มีวันปฏิเสธการให้ท่า? ไม่สิ การเปิดโอกาสคบหา! นี้อย่างแนนอน สุดท้ายวิชาญจึงพาตัวชาวินท์เดินออกมาขึ้นรถหน้าโรงแรม รับบุญแจรงจากคนขับมาขับเองแถมยังบอกว่าจะไปกับชาวินท์เพียงลำพังกันสองคน ท่าทีที่ปฏิบัติต่อกันญาติดีขึ้นหลายส่วน

คราวนี้ชาวินท์พาเขากลับไปยังหมู่บ้านจัดสรร บ้านหลังเดิมที่คิดว่าร้างอันที่จริงก็ร้างจริง ๆ นั่นละ บ้านของชาวินท์เป็นบ้านอีกหลังที่เยื้องไปหน่อย ห้องแถวสองชั้นที่ภายในบ้านโล่งเตียนอย่างยิ่ง ในบ้านมีเพียงโซฟาตัวใหญ่ปุระหนึ่งตัว และโต๊ะเตี้ย ๆ อีกหนึ่งตัว

“คุณนั่งนั่นนะ เดี่ยวผมจะเอาน้ำมาให้” เด็กหนุ่มบอกพร้อมเชื้อเชิญแขก ส่วนตัวเขารินน้ำให้ตามมารยาท

ตอนที่ 3

คุณพ่อลูกติดพร้อมสุนัขบริวาร

ชาวินที่คู้มลูกน้อยของตัวเองแนบหอมพัดอย่างคิดถึง เมื่อเช้าเขาตื่นสายไปหน่อยเลยไม่มีเวลาหอมเจ้าตัวน้อยพอดใหญ่ ๆ ก่อนส่งไปโรงเรียน ตอนนี้อพอลูกกลับมาก็เลยอดใจไม่อยู่ หารู้ไม่ว่ารอยยิ้มของตนเองทำเอาวิชาญที่มองสังเกตการณ์นี้กระหลาดใจสุด ๆ ด้วยอคติส่วนตัวเขาเชื่อว่าพวกเด็กที่มีลูกก่อนวัยอันควรจะต้องรังเกียจเดียดฉันท์ลูกเล็ก เป็นพวกไซ้แล้วทิ้งไม่มีความรับผิดชอบ ทั้งยากจนทั้งดักดาน ใจคำพูดว่าคุณแม่วัยใสอะไรนั่นมันก็แค่ข้อแก้ตัวของเด็กที่พลาดท่าไม่ทันป้องกันเท่านั้น แต่เหมือนว่าเจ้าเด็กนี้ไม่ใช่แบบนั้น แม้ว่าตอนนี้ยังคงมีอคติอยู่เต็มอก แต่ก็ต้องยอมรับว่าบรรยากาศอันโยนนี่เป็นของจริง

“นี่ลูกเธอนี่รึ” ช่างเป็นคำถามที่ถามยากเหลือหลาย เพียงแต่ว่าคนตอบกลับตอบรับง่าย ๆ

“ไม่ใช่ลูกผมแล้วลูกใครกันเล่า ชีวัน นี่ เช่อ ว่าแต่คุณชื่ออะไรนะ!”

ยามนั้นที่คนรอบตัวโดนแจกจุดกันถ้วนหน้า หลังจากอยู่ด้วยกันมาเกือบทั้งวันในที่สุดชาวินที่รู้จนได้ว่าตัวเองลืมนะอะไรไป ที่แท้ลืมนามชื่อที่ชายคนนี้นี่เอง!

“วิชาญ สวัสดิ์... ชีวันสินะ” วิชาญเองแสรังไม่ถือสาแล้วก็กลับไปมองเจ้าตัวน้อย “อายุเท่าไรหรื”

“ปี่นี้ย่างห้าขวบ ตัวหนักแล้ว”

“ห้าขวบ...” นับถอยหลัง แสดงว่าเด็กนี่แอบไปไว้ข้างใไว้ตั้งแต่อายุสิบห้า

สิบก! แม้จะรู้สึกปวดหัวตบ ๆ แต่พอเห็นเด็กหนุ่มตรงหน้าที่ทำหน้าไม่รู้ร้อน
รู้หนาวแล้วก็รู้สึกปลง “แม่เด็กล่ะ”

“ตายไปแล้ว” ชาวินท์ตอบอย่างง่าย ๆ ไม่คิดมากพลางกวักมือเรียกเจ้า
หนุ่มสองคนนั้นเข้ามา “ไปห่อเกี๊ยวซะ เมื่อเช้าฉันไปแม่คโครซื้อวัตถุดิบวันนี้มา
แล้ว หมุกก็ผสมให้แล้วด้วยอยู่ในตู้เย็น โทร.เรียกคนอื่นมาด้วย สายป่านี่แล้ว อย่า
ให้ฉันจับได้ว่าชี้เกียจกันเชียว!”

“ครับ เฮีย!!” สองคนนั้นรีบขานรับแข็งขันทำเอาวิชาญพลอยมองตามสอง
คนที่วิ่งเข้าบ้านอย่างกุกกือจ่อ ท่าทางหวาดกลัวเกรงอกเกรงใจเจ้าหนุ่มชาวินท์
อย่างชัดเจน

สุดท้ายชาวินท์กวักมือเรียกวิชาญเข้าบ้าน ชายหนุ่มแอบมองไปในครัวก็
เห็นเด็กพวกนั้นช่วยกันขนวัตถุดิบออกมาจากตู้แช่แข็ง ไม่ใช่ตู้เย็นธรรมดา แต่เป็น
ตู้เย็นแช่แข็งอย่างดี ในครัวมีวัตถุดิบมากมายกองกันอยู่ นั่นแสดงว่าเด็กพวกนี้คง
เป็นลูกมือของเจ้าหนุ่มนี่ น่าประหลาดอย่างยิ่ง เด็กหนุ่มอายุเท่านี้แถมดูสะอาด
สะอ้านเป็นเด็กเรียน แต่กลับสามารถสั่งเจ้าเด็กทำทางซี่ยาพวกนี้ทำงานได้ แถม
เมื่อก้เจ้าเด็กสองคนนั้นเรียกชาวินท์ว่าอะไรนะ เฮีย? เรียกเฮียเลยหรอ?

เมื่อคิดไม่ตกวิชาญก็เดินตามสองพ่อลูกขึ้นข้างบนไป ที่ชั้นสองชาวินท์
เหมือนจะกำลังง่วนกับการจับเจ้าตัวเล็กอาบน้ำ

“เด็กอาบน้ำเร็วขนาดนี้เลยหรอ” ปกติก็ไม่น่าจะอาบน้ำกันไวขนาดนั้น

“เดี๋ยวผมต้องออกไปเปิดร้าน ไม่อยากให้เจ้าเด็กพวกนั้นมาอาบน้ำให้ลูก
หรอก นี่ลูกผมนะ” ชาวินท์ว่าพลางถอดเสื้อผ้าเจ้าหนุ่มน้อยลงเข้าไปอาบน้ำ แต่
เปิดประตูไว้เพื่อตะโกนคุยกับวิชาญ ฝ่ายชายหนุ่มก็ถือวิสาสะนั่งลงที่โซฟาหน้า
ห้องน้ำกวาดสายตาดูห้องบนชั้นสอง ไม่มีอะไรเลย ก็แค่ห้องอีกห้องที่ดูแล้ว
น่าจะเป็นห้องนอนเปิดประตูซ่าทิ้งไว้ ไม่มีเฟอร์นิเจอร์หรือเครื่องประดับอะไร
จะมีก็แต่กองหนังสือมากมายที่สูงท่วมหัว อดไม่ได้ที่จะชะเง้อคอมอง อย่างที่คิด
หนังสือกฎหมายมากมายกองปนกับหนังสืออ่านเล่นของเด็กอนุบาล ดูแล้วน่าจะ

อยู่ด้วยกันแค่สองคนจริง ๆ

เดี๋ยวนะ? หากเจ้าเด็กนี่ชายตัวจริง แสดงว่าคงไม่พาคู่นอนมานอนที่บ้าน
นี้แน่ ๆ ยังไงก็ไม่น่าพาผู้ชายแปลกหน้ามาเห็นลูกชายตัวเอง การโกหกว่าเป็น
เด็กหนุ่มเวอริจิ้น น่าจะโกงราคาได้มากกว่าแน่นอน ยิ่งดูจากกิจวัตรประจำวัน
ยากมากที่ชาวินท์จะไปทำเรื่องอย่างว่า แท้ที่จริงนี้ควรเป็นพอม่ายลูกติดสู่วิต
อย่างสุจริตชนถึงจะถูก

แล้วเจ้าเด็กชี่ยาพวกนั้นล่ะไปไหนมาไม่ถึงมาเป็นลูกมือของชาวินท์ เรื่อง
ที่เกี่ยวกับเจ้าเด็กนี้ดูเหมือนจะมีเงื่อนงำหลายเรื่องอยู่

ในตอนที่กำลังคิดเพลิน ๆ ชาวินท์ก็พาเจ้าตัวเล็กออกมาจากห้องน้ำ เขา
พาชิว้นไปแต่งตัวประแบ่ง แล้วกวักมือเรียกวินิต ชายหนุ่มไม่แน่ใจว่าควรเดิน
เข้าไปในห้องนอนไหม แต่พอเห็นอีกฝ่ายไม่ถึงสาเขาก็ไม่เกรงใจ ในห้องนอน
ที่เขาเข้าจริงก็มีแค่เตียงใหญ่กับตู้เสื้อผ้าและโต๊ะเครื่องแป้ง โลงใจังปราศจาก
เฟอร์นิเจอร์ฟุ่มเฟือย แม้จะมีเงินพอซื้อห้องแถวเก่า ๆ สักห้อง แต่เขาเข้าจริงเด็ก
หนุ่มคนนั้นคงยังไม่ร่ำรวยพอจะซื้ออะไรตกแต่งบ้าน ด้วยความใจป่า ชิวบหนึ่ง
วินิตก็นอยากพาสองคนพ่อลูกนี้ไปหาซื้อข้าวของเพิ่มจริง ๆ

“มองอะไร กำลังคิดว่าผมเก็บผู้ชายไว้ตรงไหนงั้นหรือ?” ชาวินท์หัวเราะ
อย่างไม่ถือสา แต่กลับถูกวินิตส่งสายตาดู ๆ มาปราม

“พูดอะไรต่อหน้าเด็กนะ ช่างไม่รู้กาลเทศะจริง ๆ” ว่าพาลงถือโอกาสนั่ง
ลงกับพื้นแล้วกวักมือเรียกชิว้น เด็กน้อยเหมือนไม่แน่ใจว่าควรเดินเข้ามาหาคน
แปลกหน้าหรือไม่ แต่พอเห็นคุณพ่อพยักหน้า เด็กน้อยแก้มแดง ๆ ก็ยอมเดิน
ไปหาวินิตอย่างว่าง่าย “เด็กดี เรียนเก่งมั้ยหรือนะ” ลูบเส้นผมและมองใบหน้า
กลม ๆ ป้อม ๆ น่ารักน่าซึ้ง

“ที่หนึ่ง!” เจ้าหนูชิวนี้เพื่อจะบอกว่าเขาเก่งมาก แต่วินิตกลับหัวเราะ
ส่วนชาวินท์สายหน้า

“เจ้าเด็กนี่ชิวذن่ะ อย่าใส่ใจเลย” ชาวินท์เขยิบเข้ามาใกล้พาลงลูบหัว

ลูกน้อย “คุณลุงเขาหัวเราะเราแล้วเนอะ” ว่าพลางชี้ไปที่หน้าของคุณลุงคนที่ว่า ส่วนเด็กน้อยเอียงคอมองอย่างงุนงง

“หัวเราะเพราะเอ็นดูต่างหาก อย่าทำให้เด็กไขว้เขวสิ!” วิชาญเตือน แต่ซาวิณท์กลับยกไหล่ไม่รู้ไม่ชี้ด้วยอีกคน

เวลาผ่านไปช้า ๆ ในขณะที่วิชาญรู้สึกประหลาดใจกับตนเองมาก จากที่คิดจะมหาหาเรื่องอีกฝ่ายลากพากลับไปใส่ตะกร้าล้างน้ำ แต่ตอนนี้เขากลับเป็นฝ่ายที่ถูกลาก ทำไมเขาถึงมานั่งอยู่ตรงนี้ได้ล่ะ

แคคิดจะมาตามหาทายาทของปู่ใหญ่ แต่ดันตกกระไดพลอยโจนตามเจ้าเด็กเหลือขื่อนี่มา แล้วตอนนี้ก็เข้ามาถึงในบ้านกำลังพูดคุยศัพท์เพะกับเจ้าเด็กนี้และลูกของมัน นี่เขาต้องบ้าไปแล้วแน่ ๆ บางทีน่าจะอุปบะหมี่เมื่อคืนนี้อาจทำให้เขาสับสน

ซาวิณท์อ่านหนังสือนิทานกับตรวจดูการบ้านจากที่โรงเรียนของลูกพี่ใหญ่ เมื่อเห็นว่าทุกอย่างเรียบร้อยดีแล้วก็พาวิชาญกับชิววันลงไปชั้นล่างซึ่งเป็นเวลาเกือบห้าโมงแล้ว ตอนนี้อยู่ข้างล่างมีเสียงดังอีกทีก็ไม่ค่อย ในครัวกับในห้องรับแขกมีเด็กหนุ่มสาวหลายคนมาช่วยกันเตรียมของและห่อเกี๊ยว ท่าทางแต่ละคนมีความชำนาญชะมักเขม้นมาก

“เฮีย! สวัสดิ์!” เด็กหนุ่มสาวเกือบเจ็ดแปดคนส่งเสียงเรียกซาวิณท์พลางมองมายังวิชาญอย่างสงสัยใคร่รู้ “นั่นแฟนใหม่เฮียหรือ!”

พรวด!!!

วิชาญที่กำลังดื่มน้ำเกือบพ่นน้ำใส่หน้าใครสักคน แต่ทางฝ่ายซาวิณท์กลับหัวเราะร่วนกับท่าทีของเขา พ่อหนุ่มใจนักเลงตบหัวไอ้หนุ่มคนงามในทันทีเสียงดังป๊าบ! ทำเอาคนที่เหลือผอง

“อย่าปากพล่อยลามปามนัก เดี่ยวฉันก็เลาะพินกรรมพวกนายออกมาทอยเล่นแทนลูกเต๋าเสียเลยนี่” คำพูดน่ากลัวชวนขนหัวลุก แต่กลับพูดไปหัวเราะไป จนเหล่าเด็ก ๆ ต่างมองหน้ากันเล็กลักก่อนจะรีบเฉไฉไปเรื่องอื่นทันที ทำเอา

วิชาญยั้งสิ่งหนัก สรุปรว่าชาวินที่คิดจะทำอย่างปากว่ารีเปล่านะ! “พี่ชาย มาช่วย
ห่อเกี๊ยวหน่อย ฉันจะสอนเอง!”

“อะ” วิชาญถึงกับอึ้ง คิดให้เขาทำอะไรนะ ห่อเกี๊ยว? ประธานบริษัทฯ
ใหญ่อย่างเขาถูกสั่งให้ห่อเกี๊ยว! แต่ถ้าพูดไปแบบนั้นจะถูกเลาะพินกรรมมาด้วย
อีกคนรีเปล่า?

แม้จะคิดนู่นนี่นั่น แต่เมื่อเห็นว่าขนาดเจ้าหนูชินวันยังวิ่งไปช่วยในครัว หาก
เขาไม่ไปยอมจะกลายเป็นแกะดำในทันที ไหน ๆ ก็อยากรู้เรื่องของเจ้าเด็กนี้ขนาด
นี้แล้วมันก็ควรต้องเนียนตามไปเรื่อย ๆ สิ คิดได้แบบนี้แล้วก็ถลกแขนเสื้อเดิน
เข้าครัวไปทันที!

“พี่ชาย! นี่มันเกี๊ยวทรงอะไรกันนะ!” ใ้หนุ่มที่เรียกตัวเองว่าไอ้ยะ
หัวเราะก๊ากเมื่อเห็นเกี๊ยวประหลาดแหง ๆ จะขาดมิขาดแหล่ของวิชาญ ก็อย่าง
ว่านั่นละเอาท่านประธานบริษัทมานั่งห่อเกี๊ยวก็ได้ผลขนาดแบบนี้ เขาเป็นสาย
กิน ไม่ใช่สายทำ!

“ไหนดูซิ อ้อ ยังห่อไม่ได้รูป ดูตามผมเดี๋ยวจะห่อให้ดู” ชาวินที่บอกพลง
นั่งลงหยิบแผ่นเกี๊ยวมาวางบนจาน ตักหมูบดมาห่อใส่ ทำทางห่อเกี๊ยวจับจับ
คล่องแคล่วอย่างยิ่ง ท่วงท่าของชาวินที่นั่นดูปกติเป็นธรรมชาติ ทั้งขณะทำงาน
ก็หันไปสั่งงานกับลูกน้องให้เคียวชุปบ้างละ ให้หันหมูแดงบ้างละ ดูคล่องแคล่ว
พึ่งพาได้เกินอายุ แม้วิชาญรู้แน่ใจว่าเด็กหนุ่มตรงหน้ามีข่าวเรื่องชายตัว ไม่น่า
ใช้คนมือสะอาด แต่พอมาเห็นเขาตั้งอกตั้งใจทำงานขนาดนี้ก็รู้สึกประทับใจลึก ๆ
เด็กคนนี้ทำงานพร้อมกับเรียนไปด้วย ซ้ำยังเลี้ยงลูกน้อยอีก

หากไม่นับข้อเสียที่ชวนจับใส่ตะกร้าล้างน้ำแล้ว เด็กคนนี้นับว่าเป็นวัยรุ่น
ที่ไม่เลวเลย หากทายาทของปู่ใหญ่เป็นเด็กคนนี้จริง การจะฝึกให้เก่งกาจบางที
คงไม่ยากเลย แต่ว๊านะ...

“ทำมานานแล้วหรือ ร้านนี้ละ” วิชาญถามขณะเดินออกมากับชาวินที่
พวกเด็ก ๆ ช่วยกันเข็นรถเข็นไปก่อนแล้ว ส่วนเขากับชาวินที่รอจนมีเด็กสาวคน

หนึ่งมาเปลี่ยนช่วยดูแลชีวิต พวกเขากำลังเดินตามออกมาหน้าปากซอย

“อิม สามหรือสี่ปีแล้วละมัง” ชาววินท์ตอบ คำตอบชวนให้นับนิ้วตาม ครั้นพอวิชาญได้ย้อนปัดก็นึกอึ้ง แสดงว่าเขาทำร้านนี้มาตั้งแต่เข้าเรียนมหาวิทยาลัย พร้อมกับเลี้ยงลูกไปด้วย แล้วยังเรียนดีขนาดนั้น นี่มันจะอดเงินไปแล้ว! “เป็นรายได้ให้เจ้าพวกนั้นด้วย อย่างน้อยเจ้าพวกนั้นก็ยังมีเงินรายวัน”

“เงินรายวัน...” พึมพำกับตนเองแล้วก็นึกขึ้นได้ เด็กพวกนั้นที่ชาววินท์ว่า ก็คือพวกวัยรุ่นท่าทางซี่ยากลุ่มใหญ่ดูสภาพแล้วก็ไม่ได้มีฐานะดีอะไร ซ้ำยังดูจนมาก น่ากังวลว่ามาจากครอบครัวไม่มีฐานะ แถมอาจพัวพันเรื่องไม่ดี การที่ชาววินท์จ้างพวกนั้นมาทำงานอย่างน้อยก็ช่วยการันตีรายได้ “ไปหาพวกนั้นมาจากไหนนะ”

“แนะนำต่อ ๆ กันมานะ” วิธีการตอบแบบนี้ก็เหมือนการเลี้ยงที่จะพูดความจริงแล้ว “พวกนั้นมีประวัติ ถ้าไม่จ้างก็ไม่มีใครจ้างแล้ว”

“ร้านอื่น?”

“หึ” หัวเราะเบา ๆ แล้วก็หันไปมองวิชาญอย่างขำ ๆ ในสายตาของเขา ท่านประธานคนนั้นแม้เป็นผู้ใหญ่แต่ก็มีมุมมองที่อ่อนต่อโลก “ฝ่ายบุคคลบริษัทคุณจะจ้างเด็กไม่มีวุฒิ หรือเด็กเคยมีประวัติอาชญากรรมมั้ยละ”

“...”

“นี่คือสังคมแบบนั้นแหละ” ชาววินท์ตอบพลางยิ้มน้อย ๆ แล้วก็พากันเดินต่อไป

บรรยากาศยามเย็นของหมู่บ้านจัดสรรที่มีผู้คนพลุกพล่าน เสียงบีบแตรหน้าถนนดังลั่น มอเตอร์ไซค์รับจ้างขับกันขวักไขว่ ดูสับสนุ่นวายเกินกว่าจะทำความเข้าใจสำหรับเศรษฐกิจใหญ่ แต่สำหรับวิชาญสิ่งที่ยากแก่การทำความเข้าใจจริง ๆ กลับไม่ใช่เรื่องราวรอบตัวเสียแล้ว แต่เป็นเด็กคนนี้ ชาววินท์ดูเป็นสิ่งที่ผิดปกติที่สุด ทั้งที่เป็นแค่เด็กเหลือขอคนหนึ่งแท้ ๆ แต่กลับทำอะไรได้มากมาย จนเขารู้สึกอับอายในใจลึก ๆ ยิ่งเอาเด็กคนนี้ไปเทียบกับพวกทนายของปู่ใหญ่

คนอื่น เขากลับรู้สึกอายแทนคนพวกนั้น ระหว่างที่วิ่งุ่นยื้อแย่งมรดก ทางฝ่ายเด็กอีกคนกลับปากกัดตีนถีบต่อสู้อย่างเต็มที่

คืนนั้นวิชาญได้ประสบการณ์แปลกใหม่สุด ๆ ในชีวิต เขามาเป็นลูกมือชาวินท์ที่ยามนี้ลวกบะหมี่ลวกก๋วยเตี๋ยวทำงานจนเหงื่อไหลไคลย้อย แต่ไปหน้ากลับยิ้มแย้มมีความสุข ทำงานไปไวววยสั่งลูกน้องบ้าง ผิดพลาดเล็ก ๆ น้อย ๆ บ้าง ดูมีชีวิตชีวาอย่างมาก ส่วนวิชาญแม้ช่วยได้แค่เสิร์ฟน้ำแต่เขาก็พอใจอย่างยิ่ง เขารู้สึกเหมือนตัวเองเข้าใกล้เด็กคนนี้ได้มากขึ้น และนี่ก็ภูมิใจแทนปู่ของเขาด้วย หากปู่ยังมีชีวิตอยู่แล้วได้มาเห็นหลานชายแข็งแกร่งขนาดนี้คงดีใจมากทีเดียว

“เหน้อยมัย” ส่งผ้าชุบน้ำให้เด็กหนุ่มที่ลวกบะหมี่จนมือพองมาตั้งแต่หัวค่ำ จนตอนนี้ใกล้เที่ยงคืนคนก็ซาแล้ว พวกเด็กในร้านก็เริ่มทยอยเก็บข้าวของ “อึดมากนะเธอเนี่ย ยืนจนขาแข็งแล้วมั้ง”

“อยากได้เงินก็ต้องอดทน คนต้องกินต้องใช้” ชาวินท์หัวเราะเสียงใสอย่างไม่มีเหน้อยสักนิด ความอ่อนแอเล็กน้อยก็ไม่แสดงออกให้เห็น “คุณเถอะ นี่ก็อึดไม่เบาอะ นึกว่าจะหนีกลับไปแล้วซะอีก”

“เสียมารยาท ฉันทเองก็ทำงานที่ต้องใช้ความพยายามเหมือนกันนะ!” คนโตกว่าหัวเราะเบา ๆ และส่งยิ้มให้อย่างเอ็นดู ยามนั้นชายหนุ่มอดไม่ได้ที่จะใช้ผ้าช่วยเช็ดเม็ดเหงื่อบนใบหน้าของอีกฝ่าย

ดวงตาประสานดวงตา วิชาญพลันได้เห็นใบหน้าของเด็กหนุ่มเต็ม ๆ ดวงตาสวยมาก แพขนตาวาว ดวงตาดำขลับลึกสว่างและเต็มไปด้วยความหวัง อันรุ่งโรจน์ ให้ตายเถอะ เขาคิดว่าเป็นดวงตาที่สวยงามที่สุดเท่าที่เขาเคยเห็นมาในชีวิต

ทว่าในตอนนั้นเองที่พวกเขาต่างคนต่างผละ เสียงไวววยดังมาจากข้างหน้าถนน พร้อมกับบรรทัดเบิ้ลยูคันทูที่มาจากดเทียบตรงข้างรถเข็น ยามนั้นที่ชายร่างสูงหน้าตาคมคายแต่ดูเลวร้ายยิ่งก้าวออกมา วิชาญพลันตระหนัก ไอ้หมอนี่ก็คือญาติของเขา หนึ่งในทายาทของปู่ใหญ่!

“ไอ้ เจอพี่ชายโดยบังเอิญสินะ ไอ้ผมก็นึกว่าตัวเองโง่แล้ว แต่คุณนี่โง่กว่าอีก แป็บเดียวก็วิ่งมาหาตัวแสดงแทนเป็นหลานชายตัวน้อยไปเรียบร้อยแล้ว” หมอนี่คือ กิตติ หนึ่งในหลานของปู่ นิสัยไม่ต้องพูดถึง แค่วันที่หมอนี่พูดก็เห็นไปถึงไส้ติ่งแล้วไม่ใช่หรอ!

“ระวังคำพูดหน่อย คนที่นี้ไม่มีใครรู้เรื่องที่น่าายกำลังพูดหรอก” วิชาญเตือนเขา แต่เจ้าเศรษฐีไฮโซนั่นกลับเดินอาดเข้ามาก่อนจะกวาดสายตาดูชาวิรินทร์ หัวจดเท้า หนุมน้อยน้อยน่ารักตาแมวโคกซึ่งดูมีเสน่ห์อย่างยิ่ง แม้ไม่สว่นน่ารักแบบสาวน้อย แต่ผิวพรรณขาว ๆ กับดวงหน้าวงซึ่มนี่กลับน่ามองมาก ท่าทางเป็นธรรมชาติไม่มีจริตจะก้าน ทั้งที่หน้าตาธรรมดาแท้ ๆ แต่กลับยั่วเย้าได้ยิ่งกว่า วิชาญรีบก้าวไปบังเด็กหนุมน้อยไว้ แต่เหมือนจะสลายไปเพราะเมื่อกิตติเห็นชาวิรินทร์ก็ถูกใจตั้งแต่แรกเห็น นุ่มนวล อ่อนนุ่ม ๆ แสนอร่อยชัด ๆ

“หนุมน้อย ได้ข่าวว่าเธอเองก็รับงานเด็ด ๆ หลายงานนี่นา มากับฉันดีกว่า มั้ย รับรองว่าให้ค่าจ้างดีกว่าพี่ชายคนนั้นแน่ ฉันไม่รู้ว่าคุณพูดอะไรกับเธอหรอกนะ แต่ว่าทางฉันน่าจะพร้อมจะจ่ายสดเลยนะ” “ไม่ว่าเปล่ายังตบมือเรียกผู้ติดตามให้เดินเข้ามา รวากับฉากในหนังจีน เมื่ออีกฝ่ายเปิดกระเป๋า ก็เห็นเงินเป็นพอนวางเรียงราย ท่ามกลางสายตาเหล่าเด็ก ๆ ลิวลิวของชาวิรินทร์

หลายคนเริ่มซุบซิบว่าลูกพี่ของพวกเขาช่างเจ๋งนัก เมื่อวานมีหนุมน้อยล่อล่อมาขอซื้อ ส่วนวันนี้มีเสี้ยกระเป๋าหนักมาอวดเงินสดเป็นพอน! ลูกพี่จะเลือกใครนะ!

นี่ไม่ถึงว่ากลับเป็นชาวิรินทร์ที่มองคนตรงหน้าด้วยสายตาปลาตาย คนพวกนี้ในสายตาของเขาช่างน่าบอหนัก คิดว่าเงินเป็นพระเจ้าซื้อได้ทุกอย่ง ช่างเสียชาติเกิดกันซะมัด!

“เก็บเงินของคุณไปเถอะ ผมไม่สนใจหรอก” นั่นคือคำตอบ “ผมรู้เรื่องหมดแล้ว แต่ผมไม่สนใจเรื่องทรัพย์สินสมบัติของพวกคุณหรอก กลับไปซะ” ว่าแล้วก็หันหลังไม่คิดสนใจกิตติอีก แต่กิตติในวันนี้ก็เหมือนวิชาญที่เมื่อวานเขาไม่อาจถอย

ได้ หากพลาดวันนี้แล้ว ถ้าจับเจ้าเด็กนี้ไม่ได้ ทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดของตระกูลมิถุก วิชาญแย่งเอาไปหมดเหวอ! แม้ไม่รู้ว่าเป็นทายาทตัวจริงหรือเปล่านั้น แต่ในเมื่อ วิชาญยังเข้ามา เขาก็ไม่ควรปล่อยให้ไป! และแม้ต่อให้ไม่ใช่ แต่กล้าดียังไงมาแสดง ท่าที่กระด้างกระเดื่องต่อหน้าเขา! ด้วยเหตุผลร้อยแปด ยังไงก็ต้องหยุดไว้!

“อย่าเล่นตัวนักสิ! ฉันรู้หรอกกันว่าแกนะชายตัว ก็แค่ซื้อขायระยะยาว จะ เล่นตัวทำไมเล่า! แคนอนถ่างขาแป็บเดียวก็เสร็จแล้ว!”

ตุ๋บ!

เป็นหมัด หมัดของวิชาญที่ชกเข้ากลางใบหน้าของกิตติจินเซ ในตอน นั้นเองที่ชาวิรินทร์มองไปยังชายหนุ่มอย่างนี้ไม่ถึง ผู้ชายคนนั้นชกญาติของตัวเอง เพื่อเขางั้นรี?

“คำพูดถ้อย ๆ แบบนั้นเก็บไว้คนเดียวเถอะ!” วิชาญตะโกนอย่างไม่เข้าใจ ตัวเอง ทั้งที่ตัวเขาเมื่อวานก็เป็นแบบนี้ แต่พอมาวันนี้กลับเห็นภาพสะท้อนตัวตน ที่น่าขยะแขยงของตนเองชัดเจนจนนึกถึงเกียจ ว่าแต่...ชกคนนี้เจ็บมือจังแฮะ

เขาเป็นว่าความนัยข้อหลังนี่อย่าได้สบถออกไปจะดีกว่า...โอ๊ย...เจ็บ

ทว่ามันไม่เจ็บแค่นั้นเพราะพริบตานั่นเองที่เหล่าสมุนของชาวิรินทร์เข้ามา ห้อมล้อมกิตติ นี่มันเที่ยงคืนแล้ว แถวนี่กลายเป็นที่เปลี่ยวเงียบเชียบเหมาะแก่ การรุมกระที่บคนอย่างยิ่ง ชาวิรินทร์มองเจ้าคนไร้มารยาทอย่างเยียบเย็น สมอง กำลังประมวลว่าจะจัดการกับเจ้าคนเหิมเกริมนี้ยังไงดี

“เล่นมันซะเลยมัยเฮีย” โอ๊ยพูดอย่างคั่นมือคั่นไม้ อีกหลายคนรีบคำทับ เสียงเชียร์ดังลั่นทำเอากิตติผวา รีบทำท่าจะเรียกพวกบอดี้การ์ด แต่ชาวิรินทร์เหมือน จะมีสติดีกว่าที่ทุกคนคิด ถ้ามีเรื่องกันตอนนี้ตำรวจต้องมานะ

“คุณคงได้ยินแล้วว่าพวกเขาคิดจะทำอะไร ไล่หัวกลับไปซะ” พ่อหนุ่ม น้อยหน้าเชื่องคลี่ยิ้มกล่าวเตือนพลางเอื้อมหยิบตะเกียบมาข้างหนึ่ง

“แก!” กิตติกำลังจะสบถคำต่อ แต่วินาทีถัดมาปลายตะเกียบดันวาบผ่าน มาจ่อประชิดอยู่ที่ดวงตาของเขาท่วงท่าพร้อมจะแทงเข้ามาทะลุเข้าตาทุกเมื่อ

แลไปมองเจ้าหนุ่มคนที่ถือตะเกียบอยู่ก็กำลังฉีกรอยยิ้มเหี้ยมเกรียมสุด ๆ

นี่มันมืออาชีพชัด ๆ !!!

“ถ้ามาให้เห็นอีก พ่อจะกระชกตาไม่มีแววนี้ให้บอดสนิทแน่ เข้าใจสินะ!”

ชาวินท์ถลิ่งดวงตาว้างมองกิตติอย่างเยียบเย็นชวนขวัญผวาก่อนจะพูดต่อ “แล้ว ก็คงต้องเลาะเส้นเอ็นออกมาทำลูกชิ้นให้หมากินแล้วละ”

“ว้าก!!” กิตติตกใจจนหน้าซีด ชายหนุ่มสบถขึ้นหน้าผากไว้ก่อนอย่างกล้า ๆ กลัว ๆ เฉกเช่นโจรระจอก ก่อนจะรีบกิ้งก้างกิ้งกลานออกไปทันที

ท้ายที่สุดแม้ไม่ถึงกับกระชกตาหรือเลาะเส้นเอ็นใครออกมา แต่เสียงโห่ ของพวกเด็กหนุ่มสาวกลับดังมาก ดังจนวิชาญรู้สึกสยของพองขน แม้รู้สึกชื่นชม แต่ ครั้นมองไปก็เห็นพ่อหนุ่มเจ้าปัญหาที่ยืนอยู่ท่ามกลางแก๊งลูกสมุนเด็กเลว

ให้ตายเถอะ นี่มันหัวใจตัวจริงเลยนี่นา!

ตอนที่ 4

ไปห่อเกี่ยวกันเถอะ!

วันรุ่งขึ้นวิชาญมีประชุมบริษัทช่วงเช้า กว่าจะมาถึงมหาวิทยาลัยของชาวินท์ก็เกือบเที่ยงแล้ว ถึงตอนนี้เป็นตัวเขาเองที่นึกออกแล้วว่าลืมนะอะไรไป ที่แท้เมื่อวานอยู่ด้วยกันมาทั้งวันเขากลับลืมนามเบอร์โทรศัพท์เด็กนั้น แมแต่ไอดีไลน์ก็ไม่มี สุดท้ายต้องใช้ไม้ตายไล่ให้บอดีการ์ดไปตามหา เพราะหัดว่าไม่ทันออกคำสั่งก็มีเด็กหนุ่มหน้าตาต่างวงงุ่นได้ติดตามล้าเดินลงจากรถกระเบาะเข้ามาที่ประตูแล้ว

“ชาวินท์!” วิชาญรีบขับรถปาดด้านข้างประชิดตัวเปิดกระจกรถทักทายในทันที เมื่อครูเขาสังเกตเห็นว่าคนที่ขับรถมาส่งก็คือไอ้ยะ แต่ด้วยเหตุผลที่ยากแก่การเข้าใจอีกตามเคย หมอนี่ตัดสินใจลงเดินต่อ “ขึ้นรถฉันสิจะไปส่งที่ตึกเรียน”

“ไม่ล่ะ” เจ้าแมวสุดเซียดตอบด้วยสายตาวงแหงาหวานนอน เด็กหนุ่มเดินจ้ำไปอย่างโนสนโนแคร์โดยสิ้นเชิง

“แต่ร่อนออกขนาดนี้เดี๋ยวก็เป็นลมหรือ” อีกฝ่ายรีบออกตัวด้วยความปรารถนาดี และเสียวหนึ่งก็แอบคิดเช่นนั้นจริง ๆ เมื่อคืนเด็กนี่กว่าจะได้นอนไม่มีทางต่ำกว่าตีสาม เข้ามาอาจต้องไปส่งชีวิตที่โรงเรียนอนุบาล ไหนจะต้องไปซื้อของอีก ถ้าเป็นลมไปคงไม่ใช่เรื่องน่าแปลกเลย แต่คิดก็เรื่องหนึ่ง อีกใจกลับตระหนักได้ว่าเด็กนี้ใช้ชีวิตแบบนี้มานานแล้ว ถ้าจะไม่ไหวก็คงไม่ไหวไปนานแล้ว “ขึ้นรถเถอะ ให้ฉันเลี้ยงข้าวคืนแทนที่ญาติของฉันเสียมารยาทสักมื้อ”

นี่ไม่ถึงว่าคำพูดประโยคนี้อาจจะทำให้เจ้าเด็กดีหยุดผีเข้าได้ ชาวินท์เลิก

คิ้วเล็กน้อย ก่อนจะยอมเปิดประตูถึขึ้นมานั่งข้างคนขับ หากเป็นเมื่อวานเขา
ยอมปฏิเสธ แต่หลังจากเห็นท่าที่อุปนิสัยใจคอของอีกฝ่ายแล้ว ชาววินท์กลับรู้สึก
ว่าผู้ชายคนนี้นิสัยไม่เลวนัก คบหาไว้ไม่ใช่เรื่องเลวร้าย

“ง่วงซะมิด” ชาววินท์พูดพลางเกาหัว หัวของเขายุ่งเหมือนคนที่เพิ่งสระผม
แล้วก็สระบัด ๆ วิ่งออกจากบ้านทั้งที่ไม่ได้ใครดม ดูเหมือนแมวขนยุ่ง ๆ ไร้สกุล
สุด ๆ แต่ทำที่นั่นก็เป็นธรรมชาติมากจนวิชาญอดหัวเราะเบา ๆ ไม่ได้

“อยากกินอะไร ฉันดูแลแล้วเธอมีเรียนบาย”

“โรงอาหารไม่มีเยอะอะ!” ตอบส่ง ๆ ชนิดที่ทำเอาคนขอเลี้ยงข้าวขาย
ซีหน้า เมื่อได้ยินแบบนี้วิชาญก็ไม่คิดจะฟังเด็กหนุ่มอีก เขาขับออกไปร้านสะดวก
บ้าน ๆ ไม่ไกลจากมหาวิทยาลัยแทน

สุดท้ายชาววินท์ทอดถอนใจกัดฟันสั่งสเต็กเนื้อมากินอย่างเสียน ๆ พอลาง
คิดกับตนเองว่าไม่น่าเล่นจนเกินงามเลย เลยต้องมากินของเสียน ๆ ปานนี้ นี่ต้อง
กินสเต็กเป็นอาหารที่ยังติดกันสองวันเลยเหวอ พี่ชายท่านนี้ช่างชมชอบอาหาร
ฝรั่งเสียจริง!

“เคยมีคนบอกมัยว่า อาหารฝรั่งไม่อร่อย” ความจริงก็ไม่เชิงไม่อร่อย แต่
อยู่ในระดับที่ชอกกินนาน ๆ ครั้งพอ

“ข้าวแกงในโรงอาหารฉันเองก็คิดว่าไม่อร่อยเหมือนกัน” วิชาญย้อน ที่
สำคัญเกิดมีคนเห็นเขาไปนั่งกินข้าวในโรงอาหารกับเด็กนี้ไม่เกิดเป็นประเด็นใหญ่
โตเหวอ “คราวหลังอยากกินอะไรก็บอกมา จะพาไปกิน” คำพูดนั้นทำเอาชาววินท์
ต้องเลิกหัวคิ้ว ผิดปกติ ผิดปกติเกินไปแล้ว!

“นี่คุณ ทำอย่างกับว่าจะมาเป็นเสี่ยเลี้ยง บอกก่อนนะว่าเลี้ยงตัวเองได้” ไป
ไกล ๆ เลย ซิว ๆ ว่าพอลางปิดไม้ปิดมือ แสดงจุดยืนชัดเจนว่าไม่ประสงค์ให้ใคร
มาดูแล ท่าที่ผิดจากข่าวลือที่วิชาญได้ยินมามากโข ไหนในข่าวลือบอกว่าเป็น
เด็กขาย แต่ตัวจริงดันดูก้าวร้าวมาก ดูพึ่งพาตัวเองจนโอเวอร์มาก! ถึงตอนนี้เขา
อยากบอกเจ้าเด็กนี้เหลือเกินว่า หัดแสร์งอ่อนแอกะเสาะกระเสาะสักหน่อยสิ!

คนเข้มแข็งมากเกินไป บางครั้งจะดูมองว่ายิ่งจนเกินงามเสมอ

“ถ้าฉันยังพูดแบบนั้นไม่เลิก จะเลาะเส้นเอ็นฉันแบบนายกิตตินั้นหรือ”

วิชาญถาม

“หี ยังไม่ได้เลาะเสียหน่อย แค่อู้งเอง!” เด็กหนุ่มหัวเราะพลางยกคิ้วยิ้มอย่างมีเลศนัย “เอ็นแบบนี้เอาไปทำลูกชิ้นหมายักคายนะ!”

ช่างเปรียบเทียบเปรยจนทำเอาชายหนุ่มล้าล้าอาหารติดคอไปชั่ววูบ วิชาญอดคิดไม่ได้ว่าหรือเจ้าเด็กนี้จะเคยเลาะเอ็นคนมาทำลูกชิ้นจริง ๆ

“หรือเธอเคยเลาะจริง ๆ” วิชาญถามย้ำ คำพูดของเขาทำเอาชาวินท์หัวเราะหึ ๆ ไม่ตอบรับไม่ตอบปฏิเสธจนน่าสงสัย ก่อนจะกัดเนื้อสติกคำโตแบบไม่ค่อยใส่ใจนัก สรูปแล้วชาวินท์จะเคยเลาะเอ็นคนมาทำลูกชิ้นจริงหรือไม่เรื่องนี้ยังคงเป็นปริศนา แต่แน่นอนว่าวิชาญไม่คิดอยากถามต่ออีกแล้ว นึกกลัวคำตอบจนรู้สึกขนลุก ดังนั้นเขาจึงเฉไฉเปลี่ยนเรื่องทันที “อันที่จริงเธอคงลืมไปแล้วว่าเรายังคุยกันไม่จบเรื่องพินัยกรรม ฉันคิดจะพาเธอกลับไปที่บ้านของปู่ใหญ่สักครั้ง”

การพาชาวินท์กลับไปเป็นเรื่องที่เหมาะสมที่สุด เขาในตอนนั้นอย่างไรเสียก็เป็นคนที่ปู่คาดว่าจะเป็นทายาทตัวจริง ยิ่งเข้าบ้านเร็วยิ่งมีโอกาสได้รับการปกป้องจากญาติฝ่ายที่สนับสนุนพินัยกรรมฉบับนี้ แต่หากช้าไม่รู้ว่ามีฝ่ายตรงข้ามจะเล่นงานยังไงบ้าง ดูอย่างนายกิตติยังไม่ทันไรก็กล่าวหาว่าตัวเขามีเจตนาให้ชาวินท์สวมรอยเป็นทายาทแล้ว นี่ย่อมเป็นแผนการของฝ่ายนั้นแน่ ๆ ทว่านี่ก็ไม่ถึงว่าทั้งที่เสนอความเห็นอย่างตรงไปตรงมาขนาดนั้นแต่ชาวินท์กลับส่ายหัวปฏิเสธ

“ไม่เอา ผมไม่ใช่ทายาทอะไรนั่นหรอก คุณเลิกถือเรื่องนี้เถอะ” เด็กหนุ่มตอบ

อันที่จริงจะว่าเขาไม่สนใจมรดกก็ไม่ใช่ ใครบ้างไม่อยากจะรวยสิ เขาไม่ใช่นางเอกละครที่จะมาแก่งแย่งชิงชื่อหวังจับพระเอกทำสามีพร้อมกองมรดกเจ้าคุณปุ๊วบกินหมดตัวในคราวเดียวหรอกนะ แต่เพราะรู้ว่าของพวกนี้ไม่ใช่ว่าบุญหล่นทับแล้วจะได้มาง่าย ๆ ย่อมต้องมีคนหมายปองจ้องเขมือบอยู่มากมาย ตัว

เขาในตอนนี้อาจไม่อยู่ในสภาพที่เหมาะสมจะสู้รบปรบมือกับอะไรทำนองนั้นแน่ ๆ มันได้ไม่คุ้มเสีย ส่วนวิชาญแม้จะดูเป็นคนดี แต่เอาเข้าจริงจะเอาอะไรมารันทีละว่าเขาไม่มีแผนการใด ๆ แฝงอยู่เลย บนโลกใบนี้คนที่โลกจนเกินไปล้วนกลายเป็นเหยื่อทั้งสิ้น

“เธอไม่ไว้ใจฉัน” นั่นคือข้อสรุปที่วิชาญได้

“ก็ไม่ผิด เราเพิ่งเจอกันสามวันเองนะ” แค่มาก็ก้าวกับคนแปลกหน้าสองวันติดนี้ก็เสียคนมากพอแล้ว นี่ก็ไม่ถึงว่าวิชาญกลับเสนอข้อเสนอที่ประหลาดยิ่ง

“งั้นก็เจอกันบ่อยขึ้น ประเดี๋ยวสนิทกันเธอค่อยตัดสินใจใหม่” มัดมือชกในทันที อยาได้เห็นว่าเขาตามใจเจ้าเด็กนี้ แต่ที่ยอมมาตลอดก็เพราะยังไม่มีจังหวะเด็ด ส่วนตอนนี้จังหวะสุกหมัดมาแล้ว จะให้เขาถอยยอมเป็นไปไม่ได้เหมือนกัน “เอาละ ไปเรียนให้เสร็จ เดี่ยวฉันจะรอรับ”

“ฮะ!” อยากรจะร้องถามว่าเอาจริงดี! แต่มันก็ดูโง่ไปหน่อยเพราะผู้ชายคนนี้อาจจริงแน่ ๆ อยู่แล้ว! “ไม่กลัวคำครหาหรือ ชื่อเสียงคุณปนเปื้อนหมดพอดี!”

“ที่เธอยังไม่กลัว ฉันต้องกลัวด้วยหรือ” ว่าพาลางแสดะยิ้มและวางบัตรเครดิตหนึ่งใบลงบนโต๊ะ “นี่คือบัตรเครดิต คงรู้จักสินะ เห็นเธอใช้ชีวิตแบบนี้แล้วน่าเป็นห่วง ไหนจะมีเหลนของปู่ใหญ่อีกคน หากจำเป็นอะไรก็ใช้เงินนี้ซะ”

“...”

“นี่ไม่ใช่ว่าฉันทำบุญคุณกับเธอ แต่เพราะปู่ของเธอเคยมีบุญคุณกับฉัน นี่จึงเป็นการตอบแทนของฉัน” ว่าพาลางพูดดักต้อไม่ให้อีกฝ่ายได้มีโอกาสปฏิเสธ จินตนาการว่าตนเองนั้นช่างเท่มาดีตีสมบุรณ์เพอร์เฟกต์เสียจริง พุดขนาดนี้รับรองว่าเจ้าหนุ่มนี้ไม่มีทางปฏิเสธแน่

ฝ่ายชาวจีนที่ทอดถอนใจพาลางสายหน้า เขาไม่ใช่คนดีขนาดนั้น และไม่ใช่คนที่มีความเร็วแรงความอดทนมากพอที่จะต่อล้อต่อเถียงกับคนอื่นด้วย สุดท้ายก็หยิบบัตรเครดิตขึ้นมามองอย่างหน่าย ๆ แต่ว่าการพุดก็เรื่องหนึ่ง การกระทำก็เรื่องหนึ่ง เพราะพระบิดานั้นชาวจีนที่กลับทำสิ่งที่น่าตระหนกสุด ๆ ไซ้แล้วเขารับบัตร

เครดิตไว้ ก่อนจะใช้สองมือขอบัตรต่อหน้าต่อตาของวิชาญ บัตรเป็นพลาสติกแข็ง ย่อมไม่หัก แต่สภาพงอเบี้ยวเช่นนั้นคงใช้การไม่ได้อีกแล้ว

“คนคบกันที่น้ำจิตน้ำใจ หากว่าคนที่คุณพูดคือปู่ของผมจริง ผมคิดทวงบุญคุณ ย่อมต้องตำหนิผมสิ เก็บบุญคุณนี้ไว้ทดแทนคนอื่นเถอะ พ่อเศรษฐกิจใหญ่” หัวเราะเหอะ ๆ พลังยักคิ้วน้อย ๆ อย่างน่ามองปะปนกับความน่าหมั่นไส้ นี่ช่างเป็นเจ้าเด็กว้ายร้ายที่รับมือนายก!

คราวนี้กลับเป็นวิชาญที่พูดไม่ออก บัตรเครดิตวงเงินสองแสนกลายเป็นเศษขยะว่างเปล่า เด็กหนุ่มฐานะบ้าน ๆ คนหนึ่งถึงกับกล้าปฏิเสธบัตรเครดิตของเขา! เจ้าเด็กบ้านี่หลุดออกมาจากนิยายน้ำเน่าเรื่องไหนกัน!

“ไม่มีเงินก็คือไม่มีพลังอำนาจ”

“คนขายบะหมี่ก็ขวยอย่างผมไม่ต้องการพลังอำนาจทางการเงินขนาดนั้นหรอก เร็ว! สายแล้ว พาผมกลับไปส่งได้แล้ว!” แม้จะปฏิเสธเรื่องเงิน แต่ชาวันท์ก็ไม่มีวันยอมเดินตากแดดย้อนกลับเข้ามาหาวิทยาลัยพร้อมกับวิ่งสี่กักร้อยเข้าห้องเรียนหรอก ดังนั้นเขาขอมต้องใช้เจ้าตัวการ์ตูนที่ลากเขาออกมากลับไปส่ง ส่วนวิชาญถอนหายใจพลางยกยิ้มอ่อนใจ ดูเหมือนความหยิ่งผยองสุด ๆ นี้ก็ไม่น่าเกลียดนักหรอก

วิชาญทำอย่างปากว่า เขารอจนชาวันท์เลิกเรียนจริง ๆ แต่เด็กหนุ่มกลับมองเขาด้วยสายตาราวกับเห็นพยาธิตัวดีที่ไล่แล้วไม่ยอมไป แต่จะ让他ค่าประเจิดประเจ้อท่ามกลางผู้คนยอมไม่ไหววิสัยวิญญูชนที่ดี เด็กหนุ่มจึงถือโอกาสใช้ให้ฝ่ายตรงข้ามซบรถไปหอสุมกลาง ได้ที่กอบหนังสือจำนวนมากเทใส่บะระรถ

“วันนี้ไฉ่ยะไปรับซีวันเลยมาช่วยขนหนังสือไม่ได้ คุณก็ช่วยหน่อยละกันนะ!” ว่าพลางไม่เกรงใจยืมหนังสือเป็นลิบเล่ม ส่วนวิชาญมองยิ้ม ๆ อย่างอิดหนาระอาใจที่ถูกใช้ประโยชน์ แต่เอาเข้าจริงเด็กเรียนว่าที่เกียรตินิยมอันดับหนึ่งเหรียญทองจะขยันขนาดนี้ก็ไม่แปลก แม้เขาจะอดสงสัยไม่ได้ว่าเจ้าตัวเภาเวลามาอ่านตอนไหนก็เถอะ ครั้นพอถามไป ปรากฏว่าอีกฝ่ายกลับมองมาอย่าง

เหยียดหยาม

“หากใส่ใจจะอ่าน ก็อ่านได้ทุกที่แหละ คนที่บอกว่าไม่มีเวลา ไม่ใช่เพราะไม่ได้ใส่ใจหรอก” คำตอบนั้นง่ายมากจนน่าประหลาด วิชาญเพิ่งเคยเห็นเด็กที่เชื่อมั่นในตัวเองสุดโต่งขนาดนี้ อะไรคือการอ้างความใส่ใจ มีลูกเล็กต้องดูแลคือความใส่ใจ มีงานต้องทำมาหากินก็คือความใส่ใจ มีการเรียนต้องเอาชนะก็คือความใส่ใจ!

ให้ตายเถอะ คนประเภทนี้ มันหน้าขนาดนี้ ต้องน่าหมั่นไส้สุด ๆ ในสายตาคนอื่นแน่ ๆ

แต่ว่านะ สำหรับวิชาญยามนี้เขากลับมีแต่ความชื่นชมอยู่ล้วนๆ เด็กที่มีดีกว่าแค่หน้าตาช่างทำให้โลกสดใสขึ้นหลายส่วน เขาช่วยขนหนังสือ เป็นสารพัดขับรถไปส่งบ้านและยังแวะซื้อของฝากไปให้พวกลูกน้องของชาวินท์ด้วย แวบหนึ่งเขาอดคิดขึ้นมาไม่ได้ว่า กิจกรรมประจำวันแบบนี้ก็ไม่เลวเหมือนกันนะ!

“คุณลุงครับ” ชีวันเข้ามาทักทายเขาอย่างออจดอ้นพร้อมกับหยิบหนังสือนิทานมาด้วย แน่นอนว่าต้องการให้เขาอ่านเป็นเพื่อน พอเหลือบมองชาวินท์ที่กำลังวุ่นกับการเคี้ยวน้ำซุ๊ปไปด้วย ท่องตัวบทกฎหมายไปด้วยก็รู้สึกตื่นตันจนต้องช่วยแบ่งเบาภาระพ่อบ้างลูกอ่อน

“มา ๆ เดี่ยวลุงอ่านให้ฟัง” วิชาญว่าแล้วนั่งลงบนโซฟาปุ๊บตัวนั้นที่ห้องรับแขก ในขณะที่เจ้าพวกเด็กแสบทั้งหลายเดินไปมาแอบส่งสายตามองเป็นระยะจนชาวินท์ขึ้นห้องไปเปลี่ยนเสื้อผ้า ใ้ย่ะกับเพื่อนอีกคนเลยถือโอกาสมาทักทายเขาบ้าง

“พี่ชาญนี่สุดยอดเลย นอกจากที่ตะวัน พี่เป็นคนแรกเลยที่เข้าใกล้เสียได้ขนาดนี้” ใ้ย่ะว่าพาลงมองอย่างเลื่อมใส “นี่ ๆ ที่พี่ชกไอ้คนเมื่อวานพวกผมสนใจมากเลยนะ แล้วจริง ๆ เสียแก่ประทับใจมาก เมื่อเช้าตอนซื้อของพุดถึงที่หลายคำเลย ใ้ย่มะนาวมันเป็นพยานได้” ว่าแล้วก็ตบไหล่ใ้ย่มะนาว เด็กหนุ่มผมมั่งคั่งคู่มือของตัวเอง ดูเหมือนสองคนนี้ก็คือคนสนิทของเสียชาวินท์นั่นเอง

“จริง ๆ นะพี่ เฮียเขาชอบพี่มากนา เห็นเฉย ๆ แบบนั้นก็เถอะ นี่ ๆ แล้วเมื่อไหร่พี่จะได้เป็นผัวเฮียเขาล่ะ!”

เฮีย!!!

เดี๋ยวนะ! ไข่เด็กพวกนี้พูดอะไร เข้าใจอะไรผิดรีเปล่า ที่สำคัญโหงูใช้คำศัพท์น่ากลัวแบบนี้แล้ว!! นี่ต่อน้าเด็กเล็กนะ!!!

“เราเป็นญาติกัน!” วิชาญตัดบท พวกเขาเป็นญาติกัน แม้ว่าจะป็นญาติที่ห่างมากก็เถอะ แต่วินาทีนี้ขอเป็นญาติเถอะ!

“ไม่ต้องกลัว! ผู้ชายเหมือนกันท้องไม่ได้หรอก!!” ไข่มะนาวพูดพล่ามต่อ พลังซีไปที่ซีวันตัวน้อยแล้วก็เหมือนนีกขึ้นได้ “มีเจ้าหนูนี้แล้ว เฮียเขาคงไม่ต้องหาเมียแล้วล่ะ!”

นั่นไม่ใช่ประเด็น!!!

ไม่นึกว่ากำลังปั่นกระป๋องดกระแปดเจ้าตัวก็ก้าวลงบันไดมาพร้อมสีหน้าเฉยชาทางตาดกเช่นเคย เด็กหนุ่มผู้ไม่รู้สึกรู้สารู้ร้อนรู้หนาวเปลี่ยนมาใส่เสื้อกล้ามกางเกงขาสั้น พลังซำเลื่องมองวิชาญอย่างงง ๆ

“มองอะไรหรอ?”

“ปะ...เปล่า” ปากบอกเปล่า แต่วิชาญกลับกำลังสติแตก โบกหน้าเห่อร้อนอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย เป็นครั้งแรกที่เห็นซาวิวิทในสภาพนี้ ทำไมเป็นเสื้อกล้ามละ ทำไมเป็นกางเกงขาสั้น! ไม่สิ! อีกฝ่ายไม่แปลก เขานี่ดีแปลก ชีวิตลูกผู้ชายเสื้อกล้ามกางเกงขาสั้นนับว่าเป็นเรื่องปกติ เพียงแต่สามวันมานี้เจอหมอนี่แต่งตัวเต็มยศตลอด วันนี้ออกจะเปิดเผยเนื้อหนังอย่างฉ่างเกินไปหน่อย

“เฮีย เสื้อยังไม่แห้งหรอ” ไข่ยะตะโกนถามพลังเหลือบมองมายังวิชาญที่แข็งค้ำไปเสียวินาที แต่มีหรือที่คนตาไวอย่างไข่ยะกับไข่มะนาวจะจับไม่ได้ ดูเหมือนพี่ชาญท่านี่กำลังตกหลุมเสน่ห์อาเฮียของพวกเขาเสียแล้ว!

“ยัง ๆ เดียวคืนนี้ซัก ไม่งั้นพุงนี้คงต้องแก้ผ้าแล้ว!” ซาวิวิทพูดไปพลังก็หัวเราะไป ไม่มีซัดเซิน ไม่มีเอียงอาย ไม่มีแม้แต่ปฏิกิริยา สาบานได้เลยว่านี่ละ

เฮียชาวินท์ลูกผู้ชายตัวจริง เพียงแต่ลูกผู้ชายตัวจริงยามนี้กลับทำลูกผู้ชายอีก
คนต้องรำให้

วิชาญสาบานว่าจะไปหาซื้อเสื้อผ้าให้เจ้าเด็กนี่!!!

“ยังจะมองอะไรอีก ว่างมากกันรีง! ไปห่อเกี้ยวไป!” เฮียชาวินท์แผดเสียง
ท่ามกลางเสียงกรีดร้องในจิตใจอันบอบบางของพ่อมหาเศรษฐี ก่อนจะตอบรับว่า
“จ๊ะ”

ตอนที่ 5

ปลาล้ม เสื้อผ้า และครอบครัวลูขันธ์

วิชาญยังคงเที่ยวไปเที่ยวมา ที่บ้านของชาวิวิทอีกหลายวัน เขาเริ่มคุ้นเคยกับพวกเด็ก ๆ ที่มาช่วยชาวิวิททำงาน ทั้งไ้อะกับไ้อ้มะนางเองก็กลายเป็นคู่แสบที่มักจะช่วยดูแลเขาด้วย หลายต่อหลายครั้งที่เจ้าสองคนนี้พยายามหาโอกาสให้เขาเข้าไปใกล้ชาวิวิท ครั้นวิชาญพยายามจะอธิบายความจริง แต่พอมองสบายนัยน์ตาสวย ๆ ซี้เล่นแสนชวนคนั้นแล้วลิ้นมันก็จุกอกพูดอะไรไม่ออก ได้แต่ช่วยห่อเกี่ยวไปวัน ๆ

ชายหนุ่มย่อมไม่เข้าใจว่าทำไมเขาถึงได้รู้สึกอยากใกล้ชิดเจ้าแมวตัวเหลือง ไม่น่ารักตัวนี้ทุกวัน ๆ กันนะ

จนคืนวันเสาร์นั้นเองที่ชาวิวิทบอกกับเขาว่าพรุ่งนี้ร้านหยุดหนึ่งวัน ทันทีที่ได้ยินมีหรือที่วิชาญจะพลาดโอกาสงาม เขาใช้เวลาเป็นสัปดาห์ตรวจสอบบ้านช่องของอีกฝ่าย เห็นเสื้อผ้ามีไม่กี่ตัว ข้าวของในบ้านก็น้อยนัก เล็งอยู่แล้วว่าจะพาคุณพ่อลูกอ่อนไปซื้อของ พอได้ยินว่าพรุ่งนี้ไม่ต้องมานั่งห่อเกี่ยวแล้วหูกี้ฝั่งทันที

“ไปซื้อของกันมั๊ย ฉันทอยากซื้อเสื้อให้ซีวัน” วิชาญเอาเด็กน้อยมาเป็นข้ออ้างพลางมองไปยังเจ้าตัวน้อยที่หลับอุตุอยู่บนเตียง “เด็ก ๆ ควรสวมเสื้อผ้าที่สะอาดนะ”

“เห นี่ไม่ใช่ว่าจะหาเรื่องให้ผมติดหนี้บุญคุณหรอกนะ” เด็กหนุ่มย้อนอย่างรู้ทัน เขาไม่รับบัตรเครดิต ไม่รับเงินช่วยเหลือ แต่หมอนี่กลับบอกจะพาไป

ชื่อของ นีมันวิสัยเสียบุญทุ่มซัด ๆ “บอกก่อนนะว่าถึงผมจะไม่ได้อะไรกับเรื่องรัก
ร่วมเพศ แต่อย่างคุณนี่ผมไม่เอานะ” เด็กหนุ่มพูดอย่างเปิดเผยสุด ๆ จนทำเอา
ฝ่ายตรงข้ามหน้าชาส่วนในอกก็ปวดแปลบลึก ๆ ทว่ามีหรือที่คนอย่างวิชาญจะ
ยอมให้ตนเองถูกปฏิเสธซ้ำแล้วซ้ำเล่า ตัวเขานั้นมีเหตุผลอันดีงามจะใช้เป็นข้อ
อ้างอยู่แล้ว

“ก็บอกแล้วว่าเราเป็นญาติกัน ชีวิตก็เป็นหลานฉันนะ ก็ต้องดูแลกันอยู่
แล้ว เลิกมองโลกในแง่ร้ายสักทีน่า เรื่องเงินทองก็ไม่ต้องคิดมากด้วย ครอบครัว
เดียวกันแท้ ๆ” ว่าพลางก็กอดคอมองเจ้าหนุ่มที่อวดดีรู้ไปหมดเสียทุกอย่าง
“พุงนี้ตื่นสายหน่อยละกัน จะมารับตอนสิบโมง โอเคมั๊ย”

ชาวินที่ไม่ได้ตอบในทันที เขาเอียงคอมุ่งควมมองอย่างระแวงระวังนิด ๆ
เหมือนเจ้าแมวขี้สงสัย แต่เมื่อเห็นความจริงจังของฝ่ายตรงข้ามก็ตัดสินใจ
ว่าควรรอยให้มีที่ยืนบ้าง จะขวางโลกไปเสียหมดก็ดูจะไม่งามนัก สุดท้ายก็ตอบ
ตกลงไปอย่างเสียไม่ได้

คืนนั้นชาวินที่ล้มตัวลงนอนอย่างเหนื่อยอ่อนตามปกติ ทอดถอนใจ
กับเรื่องราวที่เกิดขึ้นปุบปับภายในหนึ่งสัปดาห์ ตัวเขาพบชายแปลกหน้าที่มา
ตะโกนปาว ๆ ว่าเขาคือทายาทมรดกหมื่นล้าน แกมเจ้าผู้ชายคนนั้นดันมาอวด
ไม่หยุด มองไม่ออกว่าจะมาดีหรือมาร้าย น่าอ่อนนอกอ่อนใจสุด ๆ แต่ในความ
น่าอ่อนใจนั้น...บางครั้งการที่มีคนมาใส่ใจในตัวเราบ้าง มันก็ไม่เลวเท่าไรหรอก

หากจะขอ คงได้แต่ขอให้ความใส่ใจที่ว่ำนั้นมีความจริงใจเจืออยู่แม้สัก
เสี้ยวหนึ่งก็พอ

“เฮ้อ ชีวิตฉันนี่จะนำตื่นตื่นระทึกขวัญกันไปแล้วนะ ชอบทสบาย ๆ
หน่อยสิพระเจ้า” ปนกระปอดกระแปดต่อว่าก่อนจะมองไปยังชีวิตน้อยที่นอน
หลับสนิท ใบหน้านุ่มนึมน่ารัก รอยยิ้มสดใสมีความสุข “ดีแล้ว มีความสุขให้
มาก ๆ ทดแทนคนอื่น ๆ ด้วย” จวบลงข้างแก้มของลูกน้อย ดวงตามองไปอย่าง
อาดูร ทุกเวลาที่เขาเห็นลูกน้อยเขาก็อดไม่ได้ที่จะคิดถึงเหล่าผู้คนในตอนนั้นไม่ได้มี

ลมหายใจอยู่แล้ว

รุ่งขึ้นตอนที่วิชาญขับรถมาถึงซีวันตัวน้อยก็วิ่งออกมาหน้าบ้านแล้ว เจ้าตัวเล็กใส่เสื้อยืดสีแดงกางเกงขาสั้นสีเขาน่ารักน่าชัง ในขณะที่คุณผู้ปกครองวันนี้สวมเสื้อยืดสีขาวตัวโคร่งกับกางเกงยีนท่าทางปอน ๆ เป็นหนุ่มน้อยหางตาตกที่ดูไม่มีอะไรน่าสะอูดตาสักนิด แต่นั่นก็แค่แวบแรกเท่านั้น เพราะพอตั้งใจมองวิชาญกลับอดไม่ได้ที่จะจ้องดวงตาสุกใสคู่ นั้น ดวงตาดำขลับกับแพขนตาบางมอมนั้นน่ามองอย่างมาก จะมีสักกี่คนที่มีดวงตาสว่างสดใสมีชีวิตชีวาได้ถึงขนาดนี้

“มองอะไรนะ!” ชาวินที่ขึ้นเสียงถาม ดูเหมือนวิชาญจะมอมงมากเกินไปอีกแล้ว

“เธอตาสวยมากมีใครเคยบอกมั๊ย” นึกไม่ถึงว่าแค่คำพูดสั้น ๆ กลับทำให้วิชาญเห็นปฏิกริยาที่แปลกตา เพราะแทนที่ชาวินที่จะเถียงกลับ เขากลับนิ่งไปเสียวินาที ดวงตาเบิกกว้างเล็กน้อย ก่อนจะค่อย ๆ สงบลงและแสร้งหัวเราะ

“ผู้ชายตาสวยแค่นี้ ก็สู้ผู้หญิงหุ่นงาม ๆ ไม่ได้หรอก” แกล้งพูดเล่นไปซะอย่างนั้นก่อนจะเงยหน้ามองเจ้าภาพของวันนี้ “อย่าซื้อเพลินนะ ผมมีเงินไม่เยอะ”

“ก็บอกแล้วว่า จะจัดการให้ เลิกคิดเล็กคิดน้อยได้แล้ว” ตบไหล่อีกฝ่าย พลังยิ้มหวาน เขาย่อมรู้ว่าเจ้าหนุ่มชาวินที่กลัวอะไร นี่ย่อมเป็นความกลัวติดหนึ่บุญคุณ มีหน้าที่ต้องซำระสะสางกันอย่างแน่นอน “แล้วจำไว้ให้แม่น ๆ หน่อยว่านี่เป็นการตอบแทนบุญใหญ่ ไม่ได้ทำเพื่อเธอหรอกนะ” คำพูดชัดเจนแต่ใบหน้าทำที่ที่สงยิ้มหวานเลียนมาให้กลับทำให้เด็กหนุ่มร้อน ๆ หนาว ๆ ก็หวังว่าจะเป็นอย่างปากว่านะ

ชาวินที่กับซีวันถูกพามายังห้างสรรพสินค้าใหญ่โตกลางกรุงที่ร้อยวันพันปี พ่อหนุ่มน้อยไม่เคยก้าวย่างเข้ามา เริ่มต้นจากการถูกลากไปแผนกเสื้อผ้าเด็กเพื่อเลือกซื้อเสื้อชุดลาลองให้ซีวันเยอะเยอะมากมาย

“พอเถอะ เยอะเกินไปแล้ว! นี่มันตัวที่สืบเอ็ดแล้วนะ!” เงิน เงิน! เห็นแต่

ตัวเลขบนบัตรเครดิตวิ่งว่อนเต็มไปหมด ตัวเลขพวกนั้นมันช่างหนาวเยือกจับ
ซั้วหัวใจเกินไปแล้ว!

“ชีวิตนอกจะน่ารัก เธอควรหาเสื้อผ้าให้เขาใส่แล้วถ่ายรูปเก็บไว้เยอะ ๆ
เด็กโตขึ้นจะได้มีอัลบั้มส่วนตัวไว้ดู” ว่าแล้วก็หยิบมือถือมาถ่ายรูปเด็กน้อยราวกับ
คุณพ่อเห่อลูกก็ไม่ปาน เพียงแต่ซาวินท์นี่ก็อยากเถียงว่าชีวิตไม่ใช่ลูกหมอนี่ แต่
เป็นลูกเขา!

“ทำไมคนเราจะต้องมีอัลบั้มส่วนตัวเยอะขนาดนั้น!” ซาวินท์เถียง แต่ท่าน
ประธานคนเก่งกลับเหล่สายตามองมาพลงยิ้ม

“พ่อแม่ออย่างเธอนี้หัวโบราณเสียจริง!”

“ฮะ!” ซาวินท์ถึงกับเหวอ ทำไมการไม่ถ่ายรูปปลูกทำอัลบั้มถึงกลายเป็น
หัวโบราณกันเล่า! แม้จะเถียงแล้วเถียงอีก แต่วิชาญก็ยื้อเอาตัวชีวิตไปลองเสื้อ
ตัวแล้วตัวเล่าพร้อมถ่ายทุกชุด ซึ่งเด็กน้อยก็ดันขึ้นชั้นล้างจนนำหมั้นได้ ถ่ายออก
มากี่รูปก็น่ารักน่ามันเขี้ยว สาว ๆ พนักงานถึงกับอุทานนึกว่าเป็นดาราเด็กเลยที่
เดียว เพียงไม่นานน้าขาวของกั๊วะรุ่งพะรัง แต่ท่านเศรษฐีใหญ่ก็จัดการบอกพนักงาน
ของห้างสรรพสินค้านำไปเก็บให้ที่รถ ดูแลพินอบพิเทากันอย่างเต็มที่ ออรั๋าคณมี
เงินหมื่นหนึ่งจนซาวินท์เบ้หน้า

หลังจากซื้อเสื้อเด็ก ก็เป็นช่วงเวลากินข้าว แน่แน่นอนว่าท่านเศรษฐีใหญ่
ย่อมจอร์้านอย่างหรูไว้แล้ว แต่ซาวินท์ที่นั่นก็ล้วยสนิยมการกินของอีกฝ่ายมาก เขา
นึกครั้นคร้ามว่าจะต้องไปกินอาหารฝรั่งอีกรอบหรือไม่

“ไม่เอาอาหารฝรั่งแล้วนะ!”

“สบายใจได้ไม่ใช่อาหารฝรั่ง จะพาไปกินปลาต้มต่างหาก!” วิชาญยืนยัน
หนักแน่น

“ปลาต้ม?” สมองของเด็กหนุ่มพิจารณาความหมายอย่างรวดเร็ว อาหาร
ไทยบ้าน ๆ แบบนั้นคงไม่แพงมากหรอกน่า คงกินได้หรอก ปลาต้มหุขนาดไหนก็
ไม่มีทางราคาเวอร์วังอลังการนัก “ก็ได้ เองนั่นก็ได้” เขาตอบรับอย่างใสซื่อสุด ๆ

กว่าจะรู้ตัวอีกทีก็โดนลากเข้าร้านอาหารมิชลินสตาร์แปะตัวหนังสือภาษาญี่ปุ่นเด่นหรา เซตซาซิมิอลังการงานสร้างถูกนำมาวางเสิร์ฟตรงหน้า เตี่ยวะนะ!

“นี่มันปลาสดตรงไหนกัน!” ชาวินท์โวยวายกล่าวหาฝ่ายตรงข้ามในทันที ทว่าวิชาญกลับชี้นิ้วลงที่จาน และบนนั่นเอง เนื้อปลาเซลมอนสีส้มแสบาง ๆ ก็แผ่หลากระแทกสายตา เขี่ย! “ปลา...สีส้ม”

“เฮส!”

“สันดาน!” ถ้าจะให้สบถมากกว่านี้ก็คงเรียกว่าหยาบแล้วละ!

สุดท้ายคุณพ่อถูกตักตักหลุมพรางของท่านประธานวิชาญอย่างจัง ได้แต่จำใจกินปลาสดจิ้มโชยุแล้วบ่นอืดออดอย่างเจ็บใจ ในขณะที่เจ้าตัวต้นเหตุหัวเราะยิ้มรำดูมีความสุขมากที่เห็นเจ้าหนุ่มตัวร้ายเป็นฝ่ายพ่ายแพ้ในยกนี้ ส่วนชาวินท์แม่แพ่พ่ายแต่ก็ไม่วายได้แต่บ่นต่อไปถึงความแพงของเจ้าสิ่งที่เรียกว่าปลาดิบ แต่ด้วยเป็นคนทำอาหารเขาก็รู้หรือกว่ามันสด แต่ถ้าของสดแล้วแพงขนาดนี้ขายอมกินแบบไม่สดสักนิดยิ่งดีกว่า พอบอกไปอย่างนั้นย่อมถูกมองเหยียดด้วยหางตาก่อนจะด่าตามมาว่าไร้รสนิยม

“กินแต่อาหารไม่มีประโยชน์ แล้วจะสอนลูกยังไง” ท่านเศรษฐีหนุ่มเหน็บแนมต่อ

“ก็สอนให้กินข้าวบ้านนะสิ!” สาบานกับตัวเองว่าเขาจะไม่สอนชีวิตให้ใช้เงินเป็นน้ำ กินข้าวมือละหมื่นแบบหมอนี้เด็ดขาด!

หลังกินข้าวเสร็จชาวินท์ก็ถูกลากไปลองเสื้อผ้าสีสันสดใสมากมายที่แผนกเสื้อผ้าผู้ชาย ซึ่งวิชาญก็ตาดียิ่ง เขาพยายามเลือกเสื้อผ้าที่เข้ากับของสีวัน พลังจินตนาการกว้างไกลถึงยามใส่คู่กัน คุ๊บ! ทำไม่รู้สึกลีลาดีเท่าไรจะไหล เสื้อยืดดอกกว้างกับกางเกงตัวนั้นก็น่ารัก เสื้อสีสด ๆ กับสูทสีเขียวย้อนตัวนั้นก็ดูมีชีวิตชีวาดี หรือจะเสื้อสีทึม ๆ ก็ซับบให้ผิวดูมีออรัลเป็นคุณหนู ไม่ว่าแบบไหนก็ดีทั้งนั้น ซื่อ! แบบนี้ต้องซื้อทั้งหมด!

“เยอะไปแล้ว!” ชาวินท์ยังคงบ่นเช่นเดิม แต่ขนาดเมื่อเข้าบ่นแล้วยังไม่

ได้ผล ตอนนี้มีหรือคนตรงหน้าจะฟัง เขาจึงถูกลากไปลากมาโยนเสื้อผ้าให้ลอง
อย่างกับตุ๊กตา “เหนื่อยแล้วนะ”

“ลองเสื้อตัวนี้ก่อน ขอถ่ายรูปด้วย” ว่าแล้วก็ยึดเสื้อเชิ้ตสีฟ้าอ่อนให้อีก
ฝ่าย แม้จะไม่ชอบ แต่ซาวินท์ก็เกรงใจความวุ่นวายของวิชาญที่ทำให้พนักงาน
ขายหัวหมุน จึงรับมาลองแต่โดยดี ใครจะรู้ว่าพอเขาก้าวออกจากห้องลองเสื้อ
วิชาญก็กดชัตเตอร์ทันที “ดูดีมาก!”

ไม่ใช่แค่วิชาญที่รู้สึกแบบนั้นเพราะแม้แต่พนักงานขายยังรู้สึกว่าหนุ่มน้อย
คนนี้ใส่อะไรก็ดูขึ้นไปหมด เสื้อเชิ้ตสีฟ้าอ่อนพอพอพอหนุ่มสวมใส่ก็ดูดีเป็นประกาย
ระยิบระยับ น่านองน่าชม ส่วนเจ้าตัวคนใส่ก็ยกระดับเป็นคุณชายผู้ดีมีตระกูลไป
หลายส่วน ไก่กามเพราะขนคนงามเพราะแต่งยอดเยี่ยมเรื่องจริงแท้!

“คุณพ่อ!” ซิววันเห็นพ่อตัวเองแปลกตาไปก็เข้าไปพืดคลอเคลียที่ขา พอ
สองพ่อลูกอยู่ด้วยกันก็ขึ้นกล่องชนวนกดชัตเตอร์ ในขณะที่เหล่าพนักงานขาย
สาว ๆ หนุ่ม ๆ ล้วนหลงใหลภาพน่ารักน่าชังตรงหน้า ส่วนวิชาญเห็นแล้วอดใจ
ไม่อยู่ฝากกล้องให้พนักงานขายสาว

“ฝากถ่ายรูปครอบครัวทีสิ”

“!”

ในตอนพนักงานสาวกดชัตเตอร์ วิชาญก็ถือโอกาสอุ้มเจ้าตัวเล็กขึ้นมา
และกระเียบเข้าไปใกล้ซาวินท์ รูปที่ปรากฏในกล่องโทรศัพท์ช่างเหมือนครอบครัว
ซึ่งมีหน้าที่พาลูกมาเที่ยวเล่นในวันหยุดไม่มีผิด

“เป็นรูปที่ดี” วิชาญพูดยิ้ม ๆ และเก็บกล้องอย่างทะนุถนอม

สุดท้ายเป็นซาวินท์ที่หมดแรงก่อน เขานั่งหมดสภาพที่ม้านั่งกลาง
ห้างสรรพสินค้าอย่างเหน็ดเหนื่อยสุด ๆ ในขณะที่เจ้าตัวเล็กยังคงตื่นตาตื่นใจ
กับการวิ่งไปวิ่งมาอยู่

“ทำงานกับเรียนไม่เห็นปนแบบนี้เลยนะ เหนื่อยี่ก็เกียจจริง ๆ”

“เดี๋ยวเซ!” ซาวินท์โวยออกมาบ้าง ทำไม่กลายเป็นเขาที่ถูกตำว่าก็เกียจ

กันล่ะ! “ชื่อของแล้วก็กลับเถอะ นี่เย็นแล้วนะ” เขาเปลี่ยนมาเป็นอ้วนนอนแทน พี่ชายท่านนี้ควรสงสารสมองอันเหน็ดเหนื่อยของเขาบ้าง ผู้คนเยอะแยะ เสียงเพลงก็ดังลั่นไปหมด นี่มันชวนเวียนหัวน่าดูเลยนะ!

“อยากกลับบ้านแล้วหรือ” วิชาญถามด้วยใบหน้าเป็นอันยิ้ม แล้วก็นั่งลงตรงที่ว่างข้างอีกฝ่าย พอหันไปมองใบหน้าเหนื่อยอ่อนจากการซื้อปิ้งครั้งยิ่งใหญ่ แล้วก็อดจะเอ็นดูไม่ได้ เป็นคนอื่นถ้ามีคนพามาซื้อของมากมายให้ขนาดนี้ต้องดีให้ซื้อต่อแน่ แต่เด็กนี่กลับปนจะกลับบ้านเสียให้ได้ ปากร้าย แต่กลับไล่ชื่อไม่โลกเลยแม้แต่น้อย “เอ็ง! ไปเที่ยวบ้านจันมัย”

“ฮะ!” คำเชิญชวนนั้นทำเอาชาวินท์เงยหน้ามองอย่างงงหนัก ทำไมจู่ ๆ บทสนทนาถึงเปลี่ยนจากกลับบ้านเขาไปเป็นบ้านผู้ชายคนนี้ได้ “ผมไม่ไปบ้านเจ้าคุณปู่ของคุณหรอกนะ” นึกสงสัยขึ้นมาว่า ผู้ชายคนนี่คงไม่ใช่กำลังจะหลอกล่อเขาไปชิงมรดกอะไรนั่นใช่ไหม แต่ก็ไม่ถึงว่าคำตอบกลับเป็นรอยยิ้มที่ทำเอาตาพร่ามัว วินาทีนั้นชาวินท์สำนึกได้ในที่สุดว่าเจ้าหมอนี่เป็นผู้ชายที่หน้าตาดีสุด ๆ เลยนี่นา!

“ไม่ใช่บ้านปู่ใหญ่ แต่เป็นบ้านของฉัน”

“!”

“จะไปทำไม”

ชาวินท์มองใบหน้าหล่อเหลาที่ประดับด้วยรอยยิ้มพิมพ์ใจสุดหลอกหลวงนั้นแล้วก็รู้สึกว่ตัวเองใจอ่อนไปหลายส่วน ดวงตาเคร่งเครียดแต่ฉายแววจริงจังนำมาบ่งชี้ ช่างให้ความรู้สึกเหมือนคนโคตรจริง โคตรของจริง

เพราะผลลอมองนานเกินไปหน่อยจนอีกฝ่ายฉวยโอกาสคว้ามือของเขาไปจับไว้ สีน้หน้าท่าที่ขึ้นมึนขึ้นในทันทีทันใด ถามว่าทำไมขึ้นมึน ก็เพราะวิชาญตีความไปเองเรียบร้อยแล้วว่าการเจียบก็คือการตอบตกลง! กว่าจจะรู้ตัวชาวินท์ก็ถูกกึ่งลากกึ่งจูงโน้มน้ำหนักบึงคับพาขึ้นรถไปอีกรอบแล้ว นิสัยแบบเผด็จการไม่น้อยนี่เองที่ทำให้ชาวินท์ปวดขมับ

ชายหนุ่มขับรถพาเขากับชีวิตวันที่ตอนนั้นนอนหลับปุ๋ยไปแล้วเข้ามายังหมู่บ้าน
คฤหาสน์เศรษฐีใหญ่ รั้วรอบขอบชิดอลังการงานสร้าง นี่มันคือบ้านหรูของคนรวย
โดยแท้ แม้ไม่ถึงขนาดเวอรั่วรังอลังการแบบในละครหลังข่าว แต่ก็หรูเกินมาตรฐาน
ของคนชนชั้นกลางแน่ ๆ วิชาญอุ้มชีวิตขึ้นชั้นพลางชักชวนชาวินท์เข้าไปในบ้าน
จุดหมายแรกย่อมเป็นห้องรับแขกที่มีหญิงวัยกลางคนปราดเข้ามาเสิร์ฟน้ำในทันที

“คุณผู้ชายกลับมาแล้ว โอ๊ะ ๆ เด็กน้อยน่ารักจังเลยคะ แล้วคุณหนูท่าน
นี้ล่ะคะ จะพักค้างคืนมั๊ยคะให้ป่าเตรียมห้องไว้ให้มั๊ยคะ” สาวเจ้าพูดเร็วเร็วจน
ชาวินท์ไปไม่ทัน แต่วิชาญกลับมีวิธีการรับมือที่ได้ดขาด

“พอแล้วป่าจวง นี่คือชาวินท์ หลานของปู่ใหญ่ไงล่ะ” คนตรงหน้ามัดมือ
ชกโยนสถานภาพให้เขาในทันที ทำเอาป่าจวงหน้าเหวอ แต่ในพริบตาาก็กลับมา
ยิ้มแป้นอารมณ์ดีรับลอบมองดูพ่อหนุ่มหน้าใส แวดตามีแต่ความชื่นชมล้นปรี่

“หล่อเหลามีเสน่ห์มากเลยคะ หากคุณท่านยังอยู่ได้เห็นคุณหนูต้องยินดี
ยิ่งแน่ ดิฉันจงรวิธน์ เรียกจวงได้เลยนะคะ” เธอว่า ในขณะที่ชาวินท์พยักหน้า
อย่างงุนงง คนที่หน้าชาพูดกันลั่นเร็วรัวจริง ๆ “ส่วนคุณหนูตัวน้อยคนนี้” แนนอน
ว่าเป็นการเว้นจังหวะเพื่อขอความเห็นจากเจ้านาย

“นี่คือชีวิตเป็นน้องชายของชาวินท์” วิชาญเลี้ยงสถานภาพให้ แต่ทำเอา
ชาวินท์ผงะ แล้วอดมองไปยังชายหนุ่มอย่างตื่นตะลึงไม่ได้ ส่วนป่าจวงนั้นเพียง
พยักหน้ารับแล้วไม่ติดใจไต่ถามอีกแม้ว่าคำอธิบายนี้จะไม่น่าเชื่อสุด ๆ เลยก็
เถอะ เธอเพียงแต่ยกน้ำและของว่างมาให้แล้วเดินเข้าครัวไปไม่มายุ่งเกี่ยวอีก

ทว่าคำพูดของวิชาญเหมือนจะสะกิดความรู้สึกของชาวินท์ไม่น้อย เขาที่นั่ง
หน้านี่คือขวมดมองชายหนุ่มอีกฝ่ายอย่างเคืองนิดหนอย

“ชีวิตเป็นลูกของผมต่างหาก” นี่คือนี่ที่เขาติดค้างในใจ แต่ฝ่ายตรงข้าม
กลับยกยิ้มไม่สะทกสะท้าน

“เด็กน้อยเป็นลูกของเธอ แต่ในทางสังคมเขาควรเป็นน้องชาย” นั่นเป็น
คำตอบที่แสนแห้งแล้งใจคำสั้นดี

“ตอนนี้เขาหลับอยู่ แต่ถ้าเขาตื่นมาล่ะ ทำไมพ่อถึงกลายเป็นพี่ชาย คุณ จะตอบเขาว่ายังไงล่ะ” คนพูดมองอีกฝ่ายอย่างตัดพ้อ นี่เป็นเรื่องที่ซาวิรินทร์ไม่เคยนึกถึงมาก่อน ในวงสังคมการมีลูกตัวเท่านี้ตั้งแต่อายุขนาดเขาไม่ใช่เรื่องน่าชื่นชม แต่นี่ลูกเขานะ จะให้โกหกว่าเป็นลูกคนอื่นนั่นหรือ “ชีวิตต้องไม่ชอบแน่ ๆ”

“เด็ก ๆ ปรับตัวง่าย หากเธอพูดกับเขาดี ๆ มีเหตุผล เขาก็จะรู้เองว่าเมื่อไหร่ควรเป็นลูกเมื่อไหร่ควรเป็นน้อง ถ้าอีกหน่อยเข้าบ้านใหญ่ของตระกูล ใครถามเธอก็ควรตอบแบบนี้” วิชาญพูดพร่ำตามเหตุผลของตัวเอง แต่นึกไม่ถึงว่าซาวิรินทร์กลับยิ่งหน้ามุ่ยลงเรื่อย ๆ นี่ย่อมแสดงว่าเขาไม่สບอารมณ์เลยสักนิด เด็กหนุ่มขมขื่นขึ้นในทันที

“จะกลับแล้ว เหตุผลของคุณผมไม่โอเค!” ซาวิรินทร์เถียงและรีบสาวเท้าอย่างไม่รีรอ หากแต่วิชาญกลับไม่ยินยอม เขาผุดลุกขึ้นและคว้าแขนของเด็กหนุ่มไว้ ซาวิรินทร์แม้แรงไม่น้อยแต่เพราะขมขื่นอยู่จึงไม่คิดสะบัดแรง ผลคือพวกเขาอยู่จุดจุดกระซากกันอยู่ที่ห้องรับแขกอย่างไม่มีการยอมใคร “ปล่อยนะ! ก็บอกแล้วว่ามรดกอะไรนั้นผมไม่เอา! เลิกยุ่งกับผมซะทีน่า!”

“ไร้สาระ พูดนะมันง่าย แต่เข้าใจเหตุผลบ้างรีไปล่า เลิกเอาแต่ใจตัวเองได้แล้ว!” วิชาญว่าพลางกอดกระซากร่างของเด็กหนุ่มและหนุนน้อยเข้ามาโอบในอ้อมแขน ชายหนุ่มโกรธซึ่ง เขาไม่เข้าใจเลยว่าทำไมการเป็นทายาทมหาเศรษฐีถึงจะสร้างความวุ่นวายใจให้ใครได้ นี่มันเป็นเรื่องดีที่มีแต่ได้ชัด ๆ

ซาวิรินทร์พยายามจะสะบัดเข่าอีก แต่เพราะยึดยึดกันอยู่นาน ส่งผลเสียงดังโหวกโหวก เสียงจึงรบกวนการนอนของหนุนน้อย ซิวินลืมนตาตื่นพร้อมกับส่งสายตาบ้องแบ๊วน่ารักกอดมองไปมาระหว่างซาวิรินทร์กับวิชาญ เขาอมยิ้มน้อย ๆ ก่อนจะเปลี่ยนเป็นยิ้มรำเริงทั้งที่ยังงัวเงีย มีอันน้อย ๆ ตะตะที่ข้างแก้มของชายหนุ่ม

“คุณพ่อ”

แม้เมื่อครู่วิชาญจะได้พูดแสดงเหตุผลไปร้อยแปด หากแต่พอได้ยินเด็กน้อยที่ยังงัวเงียเรียกคนผิด ๆ ถูก ๆ แบบนั้นหัวใจกลับรู้สึกหนักอึ้ง ความรู้สึกผิด

คาโหมเข้ามาในจิตใจจนยากจะปล่อยวาง ทว่ากลับเป็นชาวินที่ที่กอดลูกน้อยของตนเองไว้แน่น ดวงตาโศกที่ปกติก็ดูรันทดอยู่แล้ว พอมาอยู่ในสถานการณ์แบบนี้กลับยิ่งดูรันทดยิ่งกว่าเดิม เหมือนจะร้องให้ออกมาเสียให้ได้

“ผมอยากกลับบ้าน เรียกแท็กซี่ให้ที” ชาวินที่บอกเสียงเรียบ

“ฉันจะไปส่ง” วิชาญตอบ ไม่ว่าจะด้วยเหตุผลอะไรก็ตามเขายอมไม่มีวันให้ชาวินที่อุ้มลูกกลับบ้านไปเพียงลำพังในสภาพนี้แน่

คนทั้งคู่นั่งอิมคริมกันไปตลอดทางจนถึงบ้าน วิชาญเพียงช่วยขนของ โดยไม่พูดอะไรในขณะที่ชาวินที่มองอีกฝ่ายอย่างเห็น้อยอ่อน

“นี่ พุงนี้อย่ามาเลยนะ” น้ำเสียงนั้นเกือบจะเป็นการขอร้อง ตอนนีเขาคาชีวันไปนอนพักแล้ว ส่วนตัวเองลงมาส่งชายหนุ่ม “คุณก็เห็นแล้วว่าเราคิดเห็นอะไรไม่ตรงกันเลย หากจะให้ผมเซ็นอะไรคุณก็เอามาเถอะ” เพราะสิ่งที่คนคนนี่ต้องการจริง ๆ อาจเป็นแค่หนังสือสละมรดกจากเขาก็ได้ นี่ก็ไม่ถึงว่าพอพูดไปแค่นั้นฝ่ายตรงข้ามก็กลับกระซอกแซกของเขาย่างแรง คนสองคนต่างมองหน้ากัน สำหรับวิชาญเขาไม่รู้ด้วยซ้ำว่าทำไมตนเองต้องรู้สึกโกรธถึงขนาดนี้

“ฉันจะพาเธอกับชีวันกลับไปด้วยในสักวัน จำไว้” กล่าวทิ้งท้ายด้วยสีหน้าที่จริงจังจนน่าขนลุกก่อนจะหันหลังเดินจากไปขึ้นรถ ทิ้งให้เด็กหนุ่มสับสนงงวยอยู่เพียงลำพัง

“อะไร ๆ มันไม่ง่ายขนาดนั้นหรอก” ชาวินที่มองส่งเขาพาลงทอดถอนใจ

ตอนที่ 6

หนุ่มน้อยหน้าใสหัวใจสุดโหด

วิชาญหายไปสองวันแล้วจนซาวินท์เริ่มเชื่อว่าบางทีฝ่ายนั้นคงเบื่อกับการเที่ยวไปเที่ยวมาเอาอกเอาใจเด็กเอาแต่ใจแบบเขา เพียงแต่อดคิดไม่ได้ว่านี่มันจะเบื่อไวไปหน่อยไหม ไหนบอกว่าจะพาเขากับซีวันกลับไปด้วย พอวันต่อมาก็หายไปแล้ว นี่มันคนสับปลับซะมัด เจ้าผู้ใหญ่เหยียบซีโกไม่ฝ่อ!

เพียงแต่บ่ายวันนี้เขาไม่ทันจะได้หยุดหัวใจให้สมใจอยากเพราะดันมีคนมาดักروبเขาที่มหาวิทยาลัยเพิ่ม ครั้งนี้เป็นคุณป้าทาปากแดงแจ๋กับไอ้หนุ่มกิตติคนที่เขาเจอเมื่ออาทิตย์ก่อน สองคนนั้นเข้ามากรี๊ดเพื่อเชิญเขาให้ไปคุยเป็นการส่วนตัว แต่ซาวินท์ปฏิเสธเด็ดขาด ถ้าจะคุยก็คุยกันหน้าตึกคณะนี่แหละ

“ผมไม่คิดจะยุ่งเรื่องของพวกคุณ ดั่งนั้นก็เลิกยุ่งกับผมได้แล้ว!”

“อย่าเพิ่งพูดจาตดรองแบบนั้นสิ เอาจี้มัย ป้าได้ยินว่าเธอเป็นเด็กกำพร้า ชีวิตความเป็นอยู่ลำบาก เดี่ยวป้ารับเธอเป็นลูกบุญธรรม ส่วนกิตติก็ได้เป็นที่ชาย จะได้ช่วยคอยดูแลกันและกันไงจ๊ะ เร็วสิกิตติ! ช่วยน้องเขาถือของหน่อย!” ป้าทาปากแดงแจ๋รีบบอกลูกชายให้ปราดเข้าไปช่วยซาวินท์ที่ถือหนังสือไว้เต็มสองมือ แต่ซาวินท์กลับจใจเขยิบหนี ปลายเท้ายื่นออกเจตนาขัดขาให้ไอ้หนุ่มซีหูลีลัมหัวคะมำหน้าค่ว่า “นี่ มันจะมากไปแล้วนะ!”

“ผมไม่ได้ขอให้พวกคุณมาช่วยเหลืออะไร ตามกันมาเป็นพรวนเองเกี่ยวอะไรกับผม! พ่อแม่ผมมีเงินเดี๋ยวพอ ไม่ต้องมาเสนอตัว!” เขาตากราดตอ แต่

ในตอนนั้นเองที่เกิดตึกลงขึ้นและคว่ำหมับเข้าที่แขนของชาวินท์แล้วกระชากอย่างแรงทำให้หนังสือร่วงกราวตกพื้นเสียงดังสนั่นจนคนที่อยู่บริเวณหน้าตึกเรียนหันมามองเป็นตาเดียว กิตติไม่รอช้าใช้ชื่อเสียงอันฉาวโฉ่เล่นงานเป้าหมายในทันที

“คิดว่าชายให้ไอ้วิชาญแล้วมันจะง่ายหรือไง บอกก่อนนะว่าน้ำหน้าอย่างแกให้ฟรีฉันก็ไม่เอา!” ชายหนุ่มดำกราดไม่ไว้หน้า เพียงแต่นึกไม่ถึงว่าไม่ทันดาบจะถูกของแข็งเสยเข้าปากกลิ้งไปนอนหมอบอยู่กับพื้น “แก! อ้าก!” แม่นแล้วชาวินท์ใช้สันประมวลกฏหมายแพ่งและพาณิชย์ปักเชิงทุบเข้าที่ปากและเหยียบที่หลังมือเขาอย่างจงใจ ดวงตาของเด็กหนุ่มกวาดมองกิตติก่อนจะหันไปมองตัวแม่ปากแดงที่ตอนนี้ยื่นกริรร้องกรีดกรีดเป็นนังแม่มดละครหลังข่าว

“แกทำร้ายลูกฉัน! ฉันจะแจ้งความ!”

“งั้นฉันก็จะแจ้งความว่าพวกแกบังคับคนค้าประเวณี! ดูซิว่าชื่อเสียงของใครจะเสื่อมเสียมากกว่ากัน! เอาเลย!” ชาวินท์ตวาดก้อง ดวงตาเล็กขึ้นน้อย ๆ อย่างรำคาญก่อนจะกอบหนังสือใส่มือและหันไปมองสองแม่ลูกอีกครั้ง “คราวหน้าไม่จบแค่นั้น คิดจะมาอีกบ้างคอรอถูกเลาะพื้นได้เลย!” ว่าพลงซุนนี้วกกลางด่าใส่อีกรอบ ดูแล้วแทบไม่รู้ว่าใครเป็นผู้เสียหายกันแน่ ใครผ่านไปมาคงได้เพียงแต่หน้าซีดปากสั่นลอบสบถในใจ

โหด...โหดมาก...หนุ่มน้อยหน้าใสโหดเกินไปแล้ว!

หลังจากบ่ายวันนั้นเรื่องที่สองแม่ลูกไปหาเรื่องชาวินท์ก็ป่าวประกาศไปทั่ว คนในมหาวิทยาลัยเริ่มลือกันแปลก ๆ บ้างก็ว่านักกิตติเป็นคนที่มาติดพัน บ้างละ บ้างก็ว่าัยป้าปากแดงมาลากลูกชายกลับบ้านเพราะชาวินท์ไปล่อดวงลูกชายเขามาบ้างละ และก็มีบ้างที่ลือว่าชาวินท์เจตนาทิ้งกิตติเพื่อไปจับผู้ชายคนใหม่ ต่างคนต่างลืออย่างเสีย ๆ หาย ๆ ไปต่าง ๆ นานา แต่ถามว่าเจ้าของข่าวลือนั้นแคร่หรือไม่ คำตอบคงเดาไม่ยาก

หากว่าข่าวลือจ๊ิบจ๊อยแค่นี้ยังต้องมานั่งปวดเศียรเวียนเกล้าคงไม่อยู่รอด

มาถึงป่านนี้หรือ!

ในขณะที่วิชาญซึ่งเพิ่งประชุมเสร็จได้ข่าวมาจากสายสืบเรื่องของกิตติ เขาไม่ได้เจตนาจะทิ้งซาวิวิทเพียงแต่สองวันนี้มีธุระด่วนส่งตรงมาจากอังกฤษ เขา จำใจต้องเคลียร์เรื่องนำปวดหัวทางนั้นก่อน พอคิดจะไปหาซาวิวิทในช่วงเย็นก็มี ข่าวของกิตติเข้ามาเสียก่อน

“ทางยัยเมฆลากับไอ้กิตตินี้หน้าด้านเสียจริง เป็นแค่ทายาทปลายแถว แท้ ๆ” วิชาญสายหัว เขาในตอนนั้นก็กลับมาเปลี่ยนเสื้อที่บ้านอย่างอ่อนแรง ภาระ ช่วงนี้หนักหน่วงจนไม่มีเวลาหายใจหายคอเลยจริง ๆ “ลุงไกรส่งคนไปจับตาตุสอง แม่ลูกนั้นหน่อย ไม่ว่าจะคนบ้าทำอะไรบ้า ๆ ขึ้นมาตอนไหนก็ได้” ว่าพลางส่ง เลขชา วัยกลางคนที่ตอนนี้กำลังชะมักเข้มน้จืดรายละเอียดยงาน

“คุณผู้ชายก็ทราบดีว่าพวกนั้นรอออยู่ทั้งฝูง หากก้าวพลาดพวกเขา ก็จะ เหยียบคุณหนูซาวิวิทที่ไม่ให้ผุ่ให้เกิดทันที ยิ่งชื่อเสียงคุณหนูเองก็ไม่ค่อยดีด้วย” ไกรอธิบาย

“ฉันรู้น่ะ” วิชาญทอดถอนใจ นี่เองเป็นสาเหตุที่เขาไม่ยอมให้คนพวกนั้น รู้เรื่องที่ซาวิวิทมีลูก หากเจ้าพวกนั้นใช้ประวัติที่ต่างพร้อยของซาวิวิทเป็นเครื่องมือหรือเอาชีวันมาเล่นงานละ มียิ่งย่ำแย่ไปกันใหญ่หรือ “แต่เขาไม่สนใจมรดก เลยสักนิด คุยกับคนไม่รู้จักความโลภนี้ช่างเหนียวจริง ๆ” คำพูดเนือย ๆ แต่กลับ เรียกเสียงหัวเราะเขา ๆ จากไกรได้ถนัด

“แต่ไม่ใช่ว่าคุณก็ชอบนิสัยแบบคุณหนูหรือครับ” ไกรส่งยิ้ม เขารับใช้ดูแล วิชาญมาตั้งแต่อีกฝ่ายเป็นวัยรุ่นเพิ่งเข้ามาบริหารกิจการที่บ้าน จนถึงตอนนี้เขา สาบานได้เลยว่าไม่เคยเห็นคุณผู้ชายของเขาเที่ยวตามติดใครได้มากถึงขนาด นั้น “คนไม่โลกก็แลดูน่ารักดีนะครับ”

คำพูดนั้นทำเอาวิชาญอดยกยิ้มขึ้นมาไม่ได้ คนไม่โลกนั้นน่ารัก แต่ว่าก็ นำหมั่นไส้ในเวลาเดียวกัน กับคนที่ไม่สนใจอะไรเลย การช่วงชิงความสนใจจาก

คนประเภทนั้นย่อมยากยิ่ง

“ฉันก็ไม่รู้ว่านั่นคือเรื่องจริง หรือเล่นละคร”

เพราะหากเป็นละคร ก็น่าขยะแขยงเกินไปแล้ว

วันนี้กว่าวิชาญจะไปถึงร้านขายยะหมีก็เกือบสี่ทุ่ม เพียงแต่เขาเองก็นึกไม่ถึงว่าจะได้เห็นเจ้าเด็กเหลือขอนั้นกำลังยืนอยู่มุมเสาซบซิบกับใครบางคน วิชาญเห็นเจ้าหมอนั้นแทบจะยื่นเบียดกับเด็กหนุ่มผิวสีแทน ร่างกายสูงสันทัด ดูเสียวหน้าแล้วจัดว่าเป็นคนหน้าตาดีคนหนึ่ง ไม่ ๆ ไม่ดีเท่าเขาหรอก แต่มั่นหน้าหงุดหงิดมาก ไหง่เจ้าเด็กที่ยืนยันว่าไม่ได้ขายตัวถึงไปยื่นเบียดกับเจ้านั้นแถมยังซบซิบอะไรกันอีก ดูเหมือนเป็นเรื่องสำคัญอย่างไรอย่างนั้น จนถึงตอนสุดท้ายก่อนที่เจ้านั้นจะผละไป ยังตบไหล่ซาวินท์และกระซิบบางอย่างที่ข้างหูตัววิชาญมองมองอย่างหงุดหงิดโดยไม่ทราบสาเหตุ จนถึงตอนที่เขาก้าวไปส่งยะหมีเกือบใบหน้าของเขาก็คล้ำมากแล้ว!

“คุณ? ยังมาอีกหรือ?” ซาวินท์ที่เดินกลับมาหน้าร้านเจอกับวิชาญก็ผงะเขานึกว่าผู้ชายคนนั้นตัดใจไปแล้วเสียอีก แต่กลับนึกไม่ถึงยิ่งกว่าเมื่อวิชาญมองเขาอย่างดูดีสิ้นสุด ๆ

“ถ้าไม่มากก็จะไปกับหมอนั้นแทนรีไ้!”

“หมอนั้น?” ซาวินท์มึนคิ้วแล้วก็นึกขึ้นได้ว่าหมอนั้นที่ว่าใคร

“ไหนบอกว่าไม่ขายตัว แต่ทำไมเบียดชะขนาดนั้น!” อันที่จริงเสียงของวิชาญก็ไม่ได้ดังมาก เพียงแต่พอเขามาไต่เยาะกับไต้มะนาวพร้อมพวกพ้องขาเผือกก็ต่างเงี่ยหูฟังกันระนาว เรื่องหายนระร้างฉานของคนอื่นล้วนแต่เป็นความนิยมชมชอบของพวกนั้นนักแล ส่วนซาวินท์พอจะจับต้นชนปลายได้ว่าวิชาญกำลังพูดถึงใครก็เลิกหัวคิ้วส่ายหน้าแถมซ้ำ ที่สุดของความไร้ซึ่งสิ่งวิตกกังวล

“นั่นเพื่อนเก่าแก่นะ คิดมากไปแล้ว ว่าแต่คุณเถอะแอะมาเหนื่อย ๆ โอเลี้ยงสักแก้วมั้ย วันนี้ผมขงเองเลยนะ!” ว่าแล้วก็ตบตบตึงข้อมือของชายหนุ่ม

ไปนั่งที่โต๊ะหลังร้าน สั่งไอ้ยะเอาโอเลี้ยงมาให้ ส่วนชาวินที่จึงถือโอกาสพักดื่มชาเย็นด้วย “นี่ก็อร่อยนะ วันนี้ไปซื้อผงชาอย่างดีมาเลย สูตรนี้คิดเองด้วย” พูดแล้วก็โบกไม้โบกมือขอชาเย็นให้วิชาญอีกแก้ว ฝ่ายชายหนุ่มจากตอนแรกไม่พอใจแต่เมื่อดื่มโอเลี้ยงนิดชาเย็นหน่อย เจอความหวานและการเอาอกเอาใจที่ไม่ธรรมดาจากเจ้าลูกแมวหนังตาดกตงหน้า หัวใจก็พานระทวย สุดท้ายถูกเฉไฉเปลี่ยนเรื่องกลายเป็นฝ่ายขอโทษขอโพยทำงานยุ่งทำให้มาหาชาวินที่ไม่ได้ถึงสองวัน

แน่นอนว่าแม้สีหน้าชาวินที่ดูเป็นปกติ แต่พอได้ยินคำขอโทษหัวใจก็พลอยอุ่นวาบขึ้นเล็กน้อย ตอนแรกนึกตัดพ้อในใจว่าจะถูกทิ้งเสียแล้ว แต่ดันมีคนมาขอโทษขอโพย สุดท้ายเป็นชาวินที่สั่งให้ลูกบะหมี่เกี่ยวมาหนึ่งชามวางตรงหน้าวิชาญ ชายหนุ่มคิดจะบอกว่ากินมาแล้ว แต่พอชาวินที่ใช้ช้อนตักเกี่ยวขึ้นมาชิ้นหนึ่งแล้วยื่นมาที่ปากของเขา เสียงที่จะเอ่ยปฏิเสธกลับหายไปซะงั้น

“วันนี้ผมผสมเนื้อหมูสูตรใหม่ จะชิมมั้ย” รอยยิ้มนิด ๆ กับสายตาออกอ้อนหน่อย ๆ ดวงตาดำลึบที่หลบอยู่หลังแพนตานั้นน่ามองมาก ทำให้เชิญชวนให้ชิมเกี่ยวกลับดูน่ารักน่าชังอย่างยิ่ง จะอิมแค่ไหนครั้นรู้ตัวอีกทีวิชาญก็เหยอปากให้ชาวินที่ป้อนแล้ว

“อร่อย เอาอีก” คนพูดเคี้ยวตุ้ย ๆ แต่ยังไม่ยอม ไม้ช้อนอยากกินเท่านั้นหรอกนะ แต่อยากเห็นท่าทางป้อนแบบเมื่อกี้ก็รู้สึกดีมากจนอดใจไม่อยู่ ช่างเป็นอาหารสายตาดูดีเยี่ยมเสียจริง!

“จริงหรือ!” เด็กหนุ่มยิ้มหน้าบานยกช้อนป้อนแล้วป้อนอีกจนเกี่ยวหมดชาม ก่อนจะคีบเส้นบะหมี่จัดใส่ช้อนทำท่าจะป้อนต่อ ท่าทีของคนสองคนแม้หลบอยู่มุมหลังร้าน แต่ยอมไม่พ้นจากสายตาของไอ้ยะกับไอ้มะนาว ส่วนบรรดาแฟนคลับพี่ชาญทั้งหลายต่างพลอยลุ้นระทึก

พวกเขาอยากรู้ว่าอีกประเดี๋ยว เสียงของพวกเขาจะส่งเส้นบะหมี่เข้าปากแล้วช่วยกันเคี้ยวปากชนปากกับพี่ชาญรีเปล่า!

น่าเสียดายที่จนแล้วจนรอดชาวินที่ก็ไม่ได้ทำประเจิดประเจ้อขนาดนั้น

เขาพูดคุยกามสารทุกข์สุกดิบและแลกเปลี่ยนข้อมูลเรื่องกิตติเล็กน้อย ฝ่ายวิชาญ ย้ำเตือนเขาให้ระวังสองแม่ลูกนั้น ลือกันว่าพวกนั้นพัวพันกับพวกนักเลง ส่วนกิตติ ก็เป็นเสือไปตัววง หลอกพินเด็กหนุ่ม ๆ สาว ๆ มานักต่อนักชาวินท์เพียงยิ้ม ๆ แล้วไม่ได้เถียงอะไรอีก

“แล้วตกลงว่าหมอนั้นใคร” นี้ไม่ถึงว่าคุยไปคุยมาวิชาญก็ยังเอาเรื่องเมื่อ ครู่มาถาม ฝ่ายชาวินท์เลิกคิ้วแล้วยิ้ม

“เป็นเพื่อนเก่าจริง ๆ เคยช่วยเหลือกันมานานนะ” น้ำเสียงที่ตอบรับนั้น ราบรื่นไม่เหมือนคนโกหกสักนิด

“แต่หมอนั้นดูจะอายุมากกว่าเธอเยอะนะ”

“ก็พอ ๆ กับคุณนั่นละ พอ ๆ เขาเป็นว่าผมจะระวังตัวเรื่องตากิตติอะไร นั้น ไม่ต้องห่วงหรอก” ชาวินท์ให้คำรับรองแล้วก็ก้มมองนาฬิกาเกือบเที่ยงคืน แล้ว “กลับไปพักผ่อนนะ ผมรู้ว่าคุณน่าจะงานเยอะใช้เล่น ยังไงคุณก็เกลี้ยกล่อม ผมให้ยอมรับมรดกไม่ได้ในวันสองวันหรอก ไปนอนพักผ่อนซะ!” ได้ยินดังนั้น วิชาญจึงจำยอมขอตัวไปก่อน ฝ่ายแฟนคลับพีชาญทั้งหลายเหลียวมองอย่างแสน เสียตาย บัดใจอ๋อ! จะหอมแก้มก่อนลาสักหน่อยก็ไม่มี!

ไม่โรแมนติกเอาซะเลย!

ทว่าทันทีที่คนขับรถขับวนมารับวิชาญและรถหายลับตาไป ชาวินท์ก็กลับ ต้องทอดถอนใจ เขาในตอนนี้จะแทบจะลืมเรื่องที่วิชาญเอ่ยเตือนไปแล้ว แต่สมอง กลับไปหยุดอยู่ที่เรื่องที่เพื่อนเก่าเล่าให้ฟังเสียมากกว่า ว่ากันว่าเมื่อมีปัญหาเข้ามา เรื่องหนึ่งก็จะมีมาติด ๆ กันไม่รู้จักจบ

“เดี๋ยวฉันจะไปข้างนอก ฝากร้านด้วย เก็บของแล้วก็ลือกลับบ้าน บอกฟ้าใส ให้คืนนี้อยู่เป็นเพื่อนชีวิตันด้วย ส่วนไอ้ยะกับไอ้มะนาว พวกแกมากับฉัน” ชาวินท์ เอ่ยเสียงเรียบ แต่ชัดเจน คำสั่งของเขาทำเอาหลายคนหุ่ผีง แน่นนอนว่าไอ้ยะเป็น คนแรกที่ปรีเข้ามากระซิบถาม

“จะไปเล่นใครหรือเฮีย”

“นิดหน่อย”

วันรุ่งขึ้นวิชาญแลเห็นข่าวบนหน้าหนึ่งของหนังสือพิมพ์เกือบทุกฉบับ แก๊งเด็กแว้นเจ้าถิ่นรัชดาโดนตำรวจรวบเข้าซังเตหู่ จากสภาพเด็กพวกนั้นให้การว่าแก๊งคู่อริทำแข่งรถแล้วดันช่วยพลาดท่าโดนตำรวจล้อมรวบจับเป็นฝูง

“เด็กแว้นพวกนี้น่ากลัวจริง ๆ ควรถูกรวบให้หมด พ่อแม่ช่างไม่สั่งสอนเสียเลย” ไกรว่า ในขณะที่มองเจ้านายอย่างสงสัย “คุณผู้ชายจ้องอะไรอยู่หรือครับ” นึกไม่ถึงว่าวิชาญจะชี้ไปที่รูปบนหน้าหนังสือพิมพ์ “ครับ?”

“ลุงไกรว่าคนที่ยื่นข้าง ๆ รูปนี้คล้ายกับชาวินทีรีเปล่า?”

เสี้ยวหน้าของคนในกรอบรูปเล็ก ๆ นั้นคล้ายใครบางคนรีเปล่า?

